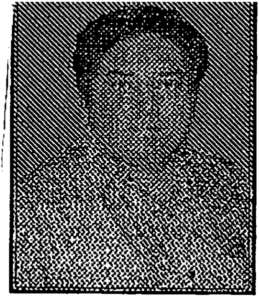

संपादकीय...

प्रभु आमचा विश्वास वाढव

अमुल बनसोड

अति प्रिय वाचकांनो,

ख्रिस्तामध्ये आपल्या सर्वांना प्रेमपूर्वक सलाम.

व्हाईस ऑफ ट्रुथ हे त्रैमासिक आपल्यापर्यंत घेऊन येण्यासाठी आम्हाला फार आनंद होत आहे. हे व्हाईस ऑफ ट्रुथ त्रैमासिक आपल्याला पवित्रशास्त्रातील अनेक गहन बाबींचा उलगडा करेल. विशेषप्रमाणे हे त्रैमासिक ख्रिस्ती सेवकांसाठी, पुढाऱ्यांसाठी व विद्यार्थ्यांसाठी फार उपयोगी राहणार आहे. हे व्हाईस ऑफ ट्रुथ त्रैमासिक ख्रिस्ताच्या मंडळीद्वारे आपल्यापर्यंत देत आहोत.

तर चला आपण आपल्या मुख्य विषयांकडे जाऊ या.

जगामध्ये किती दु:ख आहे, समस्या, रोगराई आणि अनेक बाबींनी चिंताग्रस्त लोक आहेत. देवाचे वचन आम्हाला शिकविते की आम्ही देवाजवळ विनंती करावी की, "प्रभु आमचा विश्वास वाढव."

लुक १७:५ मध्ये येशूच्या प्रेषितांनी फारच लहान परंतु अर्थपूर्ण प्रार्थना करून असे म्हटले आहे की, "...... आमचा विश्वास वाढवा"

ही अशी एक प्रार्थना आहे की आम्हा सर्वांना ती करायलाच पाहिजे. आम्ही प्रत्येक वेळेस देवाजवळ मागतो की, आमचे आरोग्य चांगले ठेव, किंवा आमचे धन वाढव किंवा आमचे जीवन वाढव, पण किती वेळेस आम्ही प्रार्थना करतो, "प्रभू आमचा विश्वास वाढव?" ह्या विषयावर आम्हाला गंभीरपणे विचार करण्याची गरज आहे.

पहिली गोष्ट ह्या ठिकाणी आम्ही पाहतो की, प्रेषितांना त्यांच्या विश्वासामध्ये संतुष्टी वाटत नव्हती. एक वेळेस जेव्हा प्रभू येशू नावेमध्ये बसून आपल्या शिष्यांसोबत जात असतांना आम्ही वाचतो की अचानक समुद्रामध्ये वादळ उठले होते आणि त्याचे शिष्य अत्यंत भयभीत झाले होते. परंतु मत्तय ८:२६ मध्ये येशूने त्यांना म्हटले होते "अहो अल्पविश्वासी तुम्ही का घाबरला?" प्रेषितांविषयी आम्ही वाचतो की, त्यांचा विश्वास अनेक वेळेस डळमळीत असा होत होता. तरी पण ते आपले धैर्य सोडत नव्हते. परंतु आम्ही अविश्वासामुळे पुष्कळ वेळेस आपले धैर्य सोडून देतो. पण मी ह्या ठिकाणी तुम्हाला सांगू इच्छितो की, जर तुम्ही परमेश्वराची इच्छा पूर्ण करण्यासाठी कोणते कार्य करीत असाल तर तुम्ही नक्कीच यशस्वी व्हाल जरी जे काम पूर्ण नाही झाले तरीही. परमेश्वराजवळ आमचे यश परिणामावर अवलंबून राहाते की आम्ही किती परिश्रम आणि प्रयत्न केला होता आणि ह्यामुळेच आम्ही तारण मिळण्याची आशा धरू शकतो. परंतु असे झाले नसते तर आम्ही तारण कसे मिळवू शकलो असतो. पण ह्या ठिकाणी आम्ही पाहतो की, आपल्या विश्वासामध्ये असंतुष्ट होवून प्रेषितांनी आपला विश्वास सुधारण्याचा प्रयत्न केला होता. पौलाविषयी आम्ही वाचतो की, फिलीपै ३: १३-१४ मध्ये तो म्हणतो की, "बंधूजनहो, मी अद्यापि ते आपल्या कह्यांत आणले असे मानीत नाही, तर मागील गोष्टीकडे दुर्लक्ष करून व पुढील गोष्टींकडे लक्ष लावून, ख्रिस्त येशूमध्ये देवाचे जे वरील पाचारण त्यासंबंधीचा पण जिंकण्यासाठी मर्यादेवरील खुणेकडे धावतो, हेच एक माझे काम आहे."

दुसरी गोष्ट ही आहे की, आम्हाला आमच्या विश्वास वाढविण्याची फारच मोठी आवश्यकता आहे. ख्रिस्ती धर्म हा विश्वासाचा धर्म आहे आणि एक जिंवत काम करणारे आणि परिपूर्ण विश्वासाविना कोणीही मनुष्य तारण प्राप्त करू शकणार नाही. इब्री ११:६ मध्ये लिहिले आहे "आणि विश्वासावाचून त्याला संतोषविणे अशक्य आहे, कारण देवाजवळ जाणाऱ्याने असा विश्वास धरिला पाहिजे की तो आहे, आणि त्याजकडे धाव घेणाऱ्याला तो प्रतिफळ देणारा होतो."

नंतर, विश्वासाने आम्ही जिवंत राहातो. पौल २ करिंथ ५:७ मध्ये म्हणतो की, 'आम्ही विश्वासाने चालतो, डोळ्यांनी दिसते त्याप्रमाणे चालत नाही." प्रत्येक दिवशी सैतान आमच्यासमोर निरनिराळ्या प्रकारचे लालच आणि परीक्षा घेवून येतो आणि त्याला सामोरे जाण्यासाठी आम्हाला एक फार मोठया आणि मजबूत विश्वासाची गरज आहे. म्हणून योहान म्हणतो की, १ ले योहान ५:४ मध्ये ".... ज्याने जगावर जय मिळविला तो हाच आपला विश्वास आहे."

तिसरी गोष्ट ही आहे की, आता आपण अशा काही गोष्टीवर विचार करू की जे आमच्या विश्वासाला वाढविण्यासाठी आवश्यक आहेत. विश्वास वाढविण्यासाठी तीन बाबीं ह्या प्रकारे आहेत. पहिली, आपल्या आंतमध्ये इच्छा असायला पाहिजे. ह्याशिवाय दुसऱ्या दोन बाबी व्यर्थ होवून जातील.

दुसरी, आम्हाला पवित्रशास्त्र, जे विश्वासाचे उगम आहे, ते वाचायला पाहिजे. पौल रोम १०:१७ मध्ये म्हणतो की, 'याप्रमाणे विश्वास वार्तेने व वार्ता ख्रिस्ताच्या वचनाने होते." तिसरी, आम्हाला आमच्या विश्वासाला कार्यामध्ये आणायला पाहिजे, अन्यथा पहिल्या दोन्हीही बाबी व्यर्थ होऊन जातील. आम्हाला ही आठवण ठेवायला पाहिजे की प्रार्थना करून आम्हाला मोकळे व्हायला नको. याचा अर्थ, जर आम्ही आमच्या आरोग्यासाठी प्रार्थना करत आहोत तर आम्हाला आमच्या शरीराकडे सुद्धा लक्ष ठेवायला पाहिजे. ह्याचप्रमाणे, जर आम्ही

पापामध्ये हरवलेल्यासाठी प्रार्थना करीत असू तर आम्हाला त्यांना ख्रिस्ताची सुवार्ता सुद्धा सांगायला पाहिजे. आम्हाला आठवण ठेवायला पाहिजे की, निसर्गाचा असा नियम आहे आणि आत्मिक गोष्टीमध्ये सुद्धा हाच सिद्धांत लागू पडतो, जर एखाद्या वस्तुला आम्ही थोड्या प्रमाणात उपयोगात आणले तर त्याचा थोडाच उपयोग आम्ही करू शकतो. पण जितक्या अधिक प्रमाणात कोणत्या वस्तुचा आम्ही उपयोग करतो, तर तेवढाच अधिक त्याचा उपयोग पण होतो. कोणत्या प्रकारचा तुमचा विश्वास आहे ? काय त्याचा उपयोग न होण्याने तो मृत आहे, किंवा जीवंत व मजबूत आहे ? आम्हाला आठवण ठेवायला पाहिजे की येशूने इफिसच्या मंडळीला प्रकटी २:१०मध्ये म्हटले आहे की, "..... तुला मरावे लागले तरी विश्वासू राहा, म्हणजे मी तुला जीवनी मुगूट देईन."

आमच्या प्रिय वाचकांनो, आम्ही सदैव तुम्हा सर्वांसाठी प्रार्थना करीत असतो. जर ह्या पहिल्या त्रैमासिकाद्वारे तुम्हाला आत्मिक लाभ मिळाला असेल तर आम्हाला जरूर कळवा. आपल्या प्रभू येशूची कृपा तुम्हावर सदैव असो.

ooo

फिलीपै ३: १३-१४ मध्ये तो म्हणतो की, "बंधूजनहो, मी अद्यापि ते आपल्या कह्यांत आणले असे मानीत नाही, तर मागील गोष्टीकडे दुर्लक्ष करून व पुढील गोष्टींकडे लक्ष लावून, ख्रिस्त येशूमध्ये देवाचे जे वरील पाचारण त्यासंबंधीचा पण जिंकण्यासाठी मर्यादेवरील खुणेकडे धावतो, हेच एक माझे काम आहे."

येशूने स्थापलेली मंडळी

जे.सी.चोट

येशूने ज्या मंडळीची स्थापना केली त्याविषयी त्याने सर्वात प्रथम त्या समयी म्हटले होते की, जेव्हा पेत्राने त्याच्या प्रश्नाचे उत्तर देतांना मत्तय १६:१५-२० या मध्ये असे म्हटले, "तू ख्रिस्त जिवंत देवाचा पुत्र आहेस." ख्रिस्त ज्याला आपल्या पापा करिता वधस्तंभावर खिळिले, ज्याला पुरले आणि जो पुन्हा उठला तो असा खडक आहे ज्यावर मंडळीची निर्मिती झाली आहे. (मत्तय १६:१८) १ करिंथकरास पत्र ३:११ या वचनात आपण वाचतो की, "येशू ख्रिस्त हा जो घातलेला पाया त्याच्या वाचून दुसरा पाया कोणाला घालता येत नाही."

ज्या मंडळीची निर्मिती येशूने केली त्यास "येशूचे शरीर" (कलस्सै १: १४), (इफिस १:२२-२३) आणि "ख्रिस्ताची मंडळी" असेही म्हटले

आहे. (रोमकरास पत्र १६:१६) ख्रिस्ताने केवळ एकाच मंडळीची स्थापना केली. इफिस ४:४-६ मध्ये लिहिले आहे की, "एकच शरीर आणि एकच आत्मा, ज्याप्रमाणे तुमच्या बोलावण्याच्या एका आशेत तुम्ही बोलावलेले आहा. एक प्रभु, एक विश्‍वास, एक बाप्तिस्मा, एक देव, सर्वांचा एक बाप, तो सर्वांवर आणि सर्वांमधून आणि सर्वांमध्ये आहे."

आज आपणांमध्ये जितके पंथ दिसून येतात ते सर्व मनुष्यांच्या विविध कृतींवर आधारित धर्मोपदेशाच्या शिकवणुकीचा परिणाम आहे. पवित्र शास्त्रांत मंडळीला ख्रिस्ताच्या नावाशिवाय इतर अन्य कोणत्याही मानवी नावाने संबोधिलेले नाही. कारण पवित्र शास्त्रात प्रेषितांची कृत्ये ४ : १२ मध्ये म्हटले आहे की, "आणि तारण दुसऱ्या कोणाकडून नाही, कारण जेणेकरून आपले तारण होईल असे दुसरे कोणतेही नाव आकाशाखाली मनुष्यांमध्ये दिलेले नाही."

प्रारंभीच मंडळीच्या सदस्यांना खोट्या शिकवणीपासून सावध राहण्यास सांगितले गेले होते.

इफिस येथील मंडळीच्या अध्यक्षांना बोलावून एके ठिकाणी प्रेषित पौल त्यांना म्हणतो की, "तम्ही स्वत:कडे व ज्या कळपात पवित्र आत्म्याने तुम्हास अध्यक्ष करून ठेविले त्या सर्वांकडे लक्ष द्या. ह्यासाठी की, "देवाची जी मंडळी" त्याने आपल्या रक्ताने "स्वत:करिता मिळविली" तिचे पालन तुम्ही करावे. मी गेल्यावर कळपाची दयामाया न करणारे क्रूर लांडगे तुम्हांमध्ये शिरतील, हे मी जाणून आहे. तुम्हांपैकीही काही माणसे उठून शिष्यांना आपल्या मागे ओढून घेण्यासाठी विपरीत गोष्टी बोलतील. ह्यास्तव मी तीन वर्षे रात्रंदिवस अश्रू गाळीत प्रत्येकास बोध करण्यात खंड पडू दिला नाही ही आठवण ठेवून सावध रहा." (प्रेषित २० : २८ -३१)

ज्या मंडळीची येशूने स्थापना केली ती पवित्र शास्त्राच्या अनुसार आहे. तिचे नाव पवित्र शास्त्राच्या शिक्षणावर आधारित आहे. अर्थात ते मानवाकडून बनविलेले नाही. परंतु मनुष्यांनी बनविलेली नावे कशी

प्रचारात आली ? काही नावाचा उपयोग एखाद्या मंडळीच्या संस्थापकास सन्मानित करण्यासाठी केला गेला. उदा. "लूथरन" त्याचप्रमाणे काही नावाचा उपयोग एखाद्या शिक्षणाचे महत्व पटवून देण्याच्या दृष्टीने केला गेला. उदा. '(बॅप्टिस्ट)", काही नावाचा उपयोग एखाद्या विशिष्ट रीतीला महत्त्व देण्यासाठी करण्यात आला. उदा. "(पेन्टेकॉस्टल)" अशाच प्रकारे एखादे नाव प्रिसबिट्रच्या कामास महत्त्व देण्याच्या दृष्टीने दिले गेले. उदा. "(प्रिसबटेरियन)" परंतु अशा प्रकारची सर्व नावे ज्या, आदर, स्तुती व महिमेस केवळ येशूख्रिस्त पात्र आहे त्यास येशू पासूनदूर करतात.

मनुष्याकडून दिली गेलेली ही नावे अनेक कारणामुळे अयोग्य आहेत. सर्वात प्रथम ही नावे फूट पाडतात व लोकांमध्ये भेद निर्माण करतात. ही सर्व नावे येशूच्या त्या प्रार्थनेचा स्पष्ट विरोध करतात, ज्या बाबतीत आम्ही योहान १७ या अध्यायात वाचतो की, येशूने परमेश्वराजवळ प्रार्थना करताना म्हटले की, आम्ही सर्वांनी एक व्हावे, दुसरे कारण १ ले करिंथ १:१०-१३ मध्ये आपणास स्पष्ट आढळले की, अशा सर्व नावांना पवित्र शास्त्राने अनुचित व हानिकारक असे ठरविले आहे.

"बंधुजनहो, आपला प्रभू येशू ख्रिस्त ह्याच्या नावाने मी तुम्हास विनंती करतो की, तुम्हा सर्वांचे बोलणे सारखे असावे, म्हणजे तुमच्यामध्ये फुटी पडू नयेत, तुम्ही एकचित्ताने व एकमताने जोडलेले व्हावे. कारण माझ्या बंधूनो, तुमच्यामध्ये कलह आहेत असे मला ख्लोवेच्या माणसांकडून कळले आहे. माझे म्हणणे असे आहे की, तुमच्यापैकी प्रत्येकजण मी पौलाचा, मी अपुल्लोसाचा, मी केफाचा आणि मी ख्रिस्ताचा आहे असे म्हणतो ख्रिस्ताचे असे विभाग झाले आहेत काय? पौलाला तुम्हांसाठी वधस्तंभावर खिळिले होते काय? पौलाच्या नावात तुमचा बाप्तिस्मा झाला होता काय ?" तिसरे कारण, ज्या स्थानी येशूचे नाव घेणेच उचित आहे तेथे मनुष्याचे नाव घेतले जाते. यापूर्वी

पहिल्याप्रमाणेच प्रेषित ४ : १२ मध्ये पवित्र शास्त्र आपणास शिकविते की, "आणि तारण दुसऱ्या कोणाकडूनही नाही, कारण जेणेकरून आपले तारण होईल असे दुसरे कोणतेही नाव आकाशाखाली मनुष्यांमध्ये दिलेले नाही" चौथे कारण, मनुष्यांनी दिलेल्या या नावामुळे घोटाळे निर्माण होतात. त्यामुळे अविश्वासास प्रोत्साहन मिळते. जे लोक अशा प्रकारच्या नावाने ओळखे जातात आणि जे अशा नावामुळे प्रभू येशूपासून दूर गेले आहेत ते सर्व याच कारणांनी नाश पावतील. या करिता मनुष्यांनी दिलेली ही नावे अयोग्य व पापपूर्ण आहेत. ज्या मंडळीची स्थापना ख्रिस्ताने केली आहे पवित्र शास्त्रामध्ये त्यास खालीलप्रमाणे विविध नावांनी संबोधित केले गेले आहे.

देवाची मंडळी	- प्रेषित २० : २८, २ करिंथ १ : १
ख्रिस्तांचे शरीर	- कलस्सै १ : १८, २४
	इफिस १ : २२ - २३
ख्रिस्ताचे राज्य	- कलस्सै १ : १३
ज्येष्ठांचा समाज व मंडळी	- इब्री १२ : २३

यावरून स्पष्ट होते की, ज्या मंडळीस प्रभू येशूने स्थापित केले तिचा पवित्र शास्त्रात मानवांशी संबंधित अशा कोणत्याही प्रकारच्या नावाने कधीच निर्देश केला गेला नाही. ही गोष्ट अवश्य लक्षात ठेवली पाहिजे की, जी गोष्ट परमेश्वराची आहे तिच येशूचीही आहे. अर्थात परमेश्वर व ख्रिस्त एकच आहेत.

अर्थातच वरील उल्लेखित नावे त्याच मंडळीची नावे आहेत, जिची स्थापना येशूने केली आहे. मत्तय १६: १८ मध्ये त्याने म्हटले आहे, "आणखी मी तुला सांगतो, तू पेत्र आहेस आणि ह्या खडकावर मी माझी मंडळी रचिन व तिच्यापुढे अधोलोकाच्या द्वारांचे काहीच चालणार नाही", "माझी" इतर अन्य कोणत्याही नावाची नाही. "मंडळी" म्हणजे विविध मंडळ्या नव्हे आणि त्या एक्लेसियेच्या सर्व मंडळ्यांना एकत्रित संबोधित करून पवित्र शास्त्रात रोमकरास पत्र १६ : १६ मध्ये

म्हटले आहे, "ख्रिस्ताच्या सर्व मंडळ्या तुम्हाला सलाम सांगतात" यावरून स्पष्ट होते की, प्रेषितांच्या वेळी सर्व मंडळ्या केवळ ख्रिस्ताच्या नावानेच संबोधिल्या जात होत्या, कोणत्याही मनुष्याच्या नावाने नव्हे. कलस्सै ३ : १७ मध्ये आपण वाचतो की, " आणि बोलणे किंवा करणे, जे काही तुम्ही कराल, ते सर्व येशूच्या नावाने करा, आणि त्याच्याद्वारे देव जो पिता त्याची उपकारस्तुती करा" पवित्र शास्त्रात इब्री १०:२५ मध्ये शिकविले आहे की, "आपण कित्येकांच्या चालीप्रमाणे आपले एकत्र मिळणे न सोडता एकमेकांस बोध करावा, ,आणि तो दिवस जसजसा जवळ येत असल्याचे तुम्हाला दिसते तसतसा तो अधिक करावा."

यावरून असे आढळून येते की, प्रभू येशूद्वारे निर्मित मंडळीचा एकत्रित येण्याचा एक निश्चित दिवस किंवा निश्चित वेळ होती. त्या निश्चित वेळचे वर्णन आपणास प्रेषित २० : ७ मध्ये या शब्दांमध्ये केलेले आढळते, "मग आम्ही आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी भाकर मोडण्यासाठी एकत्र जमलो तेव्हा पौलाने त्यांच्याबरोबर भाषण केले, तो दुसऱ्या दिवशी जाणार होता आणि त्याने आपले भाषण मध्यरात्रीपर्यंत लांबविले." अशाच प्रकारे १ करिंथ १६ : १-२ मध्ये लिहिले आहे की, "आता पवित्र जनांसाठी जी वर्गणी गोळा करावयाची तिच्याविषयी मी गलतीयातील मंडळ्यांना आज्ञा दिल्याप्रमाणे तुम्हीही करा. आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी तुम्ही प्रत्येकाने जसे आपणाला यश मिळाले असेल त्या मानाने आपणाजवळ द्रव्य जमा करून ठेवावे, अशा हेतुने की, मी येईन तेव्हा वर्गण्या होऊ नयेत." त्यानंतर इफिस ५:१९ मध्ये असे लिहिले आहे की, "स्त्रोत्रे, गीते व अध्यात्मिक प्रबंध ही एकमेकांना म्हणून दाखवा, आपल्या अंत:करणात प्रभूला गायन वादन करा." हीच गोष्ट कलस्सै ३ : १६ मध्ये आढळते, "ख्रिस्ताचे वचन तुम्हामध्ये भरपूर राहो, परस्परास सर्व ज्ञानाने शिकवण द्या व बोध करा, आपल्या अंत:करणांत देवाला स्त्रोत्रे, गीते व आध्यात्मिक गायने कृपेच्या प्रेरणेने

गा." यावरून या सर्व गोष्टी आपणास विदीत करतात की, त्या वेळच्या मंडळीमध्ये वचनांचा प्रचार केला जात होता, दान गोळा केले जात होते आणि ते सर्व मिळून भजन व आत्मीक गीतांचे गायन करीत असत आणि त्यांच्या एका जागी एकत्रित येण्याचे कारण खालीलप्रमाणे आहे.

पवित्र शास्त्रांत मत्तय २६ : २६-२९ तसेच मार्क १४ : २२ - २५ आणि लूक २२ : १९ -२० मध्ये "आपण एकत्रित भोजन करू या" या विषयी आपण वाचतो की ज्याची स्थापना स्वत: प्रभू येशूने केली होती, त्यासच "प्रभू भोजन" अथवा "सहभागिता" असे म्हटले जाते. मार्क १४ : २२ -२५ मध्ये पवित्र शास्त्रांत म्हटले आहे की, "ते भोजन करीत असता त्याने भाकर घेवून व आशीर्वाद देवून ती मोडिली आणि त्यास देऊन म्हटले, घ्या हे माझे शरीर आहे, आणि त्याने प्याला घेतला व उपकारस्तुति करून त्यांना तो दिला, आणि ते सर्वजण त्यातून प्याले. तो त्यांना म्हणाला, हे "(नविन) करार" प्रस्थापित करणारे माझे "रक्त" आहे, हे पुष्कळांकरिता ओतिले जात आहे. मी तुम्हास खचित सांगतो की, मी देवाच्या राज्यात नवा द्राक्षरस पिईन त्या दिवसापर्यंत आतापासून द्राक्षवेलाचा उपज पिणारच नाही. लूक २२ : १९ मध्ये म्हटले आहे की, "मग त्याने भाकरी घेवून व उपकारस्तुति करून ती मोडिली आणि त्यांना ती देऊन म्हटले, हे माझे शरीर आहे, ते तुम्हासाठी दिले जात आहे. माझ्या स्मरणार्थ हे करा आणि पुन्हा मत्तय २६:३० मध्ये लिहिले आहे की, "नंतर गीत गाऊन ते जैतूनच्या डोंगरावर निघून गेले" यावरून स्पष्ट होते की, खास प्रभु-भोजनात सहभागी होण्यासाठी एकत्रित येत असत, आणि त्यावेळी त्यांच्यात वचनांचा प्रचार होत असे, गीत गाईले जात असे, तसेच दान गोळा केले जात असे. १ करिंथ ११ : २३ - २६ मध्ये स्पष्ट होते की, मंडळींने एकत्रित होऊन तेथे उपासनेत हेच केले होते, असे लिहिले आहे की, "कारण ज मला प्रभु पासून मिळाले तेच मी तुम्हाला सांगितले आहे की, ज्या रात्री प्रभू येशूला धरून देण्यात आले त्या रात्री त्याने भाकर घेतली,

आभार मानून ती मोडिली आणि म्हटले हे माझे शरीर आहे, हे तुमच्यासाठी आहे, माझ्या स्मरणार्थ हे करा. मग भोजन झाल्यावर त्याने प्याला घेऊन तसेच केले आणि म्हटले, हा प्याला माझ्या "रक्ताने झालेला" नवा "करार" आहे, जितक्यांदा तुम्ही ही भाकर खाता व हा प्याला पिता तितक्यांदा तुम्ही प्रभूच्या मरणाची तो येईपर्यंत घोषणा करिता."

ज्या दिवशी या सहभागितेसाठी ख्रिस्ती लोक भेटतात त्याचे वर्णन प्रेषित २० : ७ मध्ये स्पष्ट शब्दात अशा प्रकारे केले आहे, "मग आम्ही आठवड्यांच्या पहिल्या दिवशी भाकर मोडण्यासाठी एकत्र जमलो तेव्हा पौलाने त्यांच्याबरोबर भाषण केले, तो दुसऱ्या दिवशी जाणार होता आणि त्याने आपले भाषण मध्यरात्रीपर्यंत लांबविले "आणि पुन्हा १ करिंथ १६ : २ मध्ये असेच वर्णन आहे. आठवड्याचा पहिला दिवस "रविवार" ह्याच दिवशी येशू मरणातून उठला होता, ही जगातील सर्वात अद्भुत घटना आहे. मत्तय २८ : १ - ६ मार्क १६ : २ - ७, लूक २४ : १-३ तसेच योहान २० : १ -२ आणि १९ या वचनांमध्ये येशूच्या पुनरूत्थानाविषयीं आपण वाचतो आणि प्रकटी १ : १० मध्ये ह्या दिवसास "प्रभूचा वार" (प्रभुवार) असे म्हटले आहे.

यावरून लक्षात घ्यावे की, ख्रिस्ती लोक आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी "प्रभुवारी" प्रभु-भोजनात सहभागी होऊन मरणाचे स्मरण करण्यासाठी त्याचप्रमाणे वचनांचे अध्ययन, गायन, प्रार्थना आणि मंडळीच्या कार्याकरिता दान देण्यासाठी एकत्रित येतात.

पौल २ रे करिंथ ९ : ६ -७ मध्ये करिंथ येथील ख्रिस्ती मंडळीस लिहून कळवितो की, "हे ध्यानांत घ्या की, जो हात राखून पेरितो तो त्याच मानाने कापणी करीत, आणि जो सढळ हाताने पेरितो तो त्याच मानाने कापणी करील, प्रत्येकाने आपआपल्या मनात ठरविल्याप्रमाणे द्यावे, दु:खी मनाने किंवा देणे भाग पडते म्हणून देऊ नये, कारण संतोषाने देणारा देवाला प्रिय असतो."

लूक ६ : ३८ मध्ये म्हटले आहे की, "द्या म्हणजे तुम्हास दिले जाईल, चांगले माप दाबून, हालवून व भरून तुमच्या पदरी घालतील, कारण ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हाला परत मापून देण्यात येईल." या गोष्टीवर विचार केला पाहिजे.

काय पवित्र शास्त्राच्या वाचनाने व अध्ययनाने या गोष्टी स्पष्ट होत नाहीत ?

०००

देवाची मंडळी	- प्रेषित २० : २८, २ करिंथ १:१
ख्रिस्तांचे शरीर	- कलस्सै १ : १८, २४
	इफिस १ : २२ - २३
ख्रिस्ताचे राज्य	- कलस्सै १ : १३
ज्येष्ठांचा समाज व मंडळी	- इब्री १२ : २३

बुद्धीचा विश्वास किंवा अंत:करणाचा विश्वास

बिरॉन निखोलस

पवित्रशास्त्राचा अभ्यास प्रगट करते की, निरनिराळे विश्वास आहे आणि देवावर वरकरणी खरे वाटणारे सर्व विश्वास 'तारणादाई' विश्वास आहेत असे नाही.

देवावर आणि ख्रिस्तावर आपल्या बुद्धीने (आपल्या मनाने) विश्वास ठेवणे शक्य आहे पण त्या विश्वासाचा आपल्या डोक्यात आणि आपल्या अंत:करणात या दोघांचाही समावेश होऊ शकत नाही. नक्कीच

आम्हां शब्दश: शारीरिक अंत:करणाबद्दल सांगत नाही; परंतु तो जो भाग आपल्या भावनेचा, आपल्या खात्रीपणाचा केंद्रबिंदू आहे जो की आपल्या कृतीला आणि विचारांना नियंत्रित करतो.

विश्वासाविषयक पवित्रशास्त्रातील काही मूलभूत माहिती :

आपल्यासाठी विश्वासाची व्याख्या इब्री ११:१ प्रमाणे केली आहे. "विश्वास हा आशा धरलेल्या गोष्टीविषयींचा भरवसा आणि न दिसणाऱ्या गोष्टींबद्दलची खात्री आहे." आपण पाहतो की, विश्वास वाढविणे आणि टिकविणे ही मूलभूत मानसिक क्रिया आहे. आपल्या कृतींच्याद्वारे विश्वासाचा परिणाम दिसतो. नाही का ? आपल्यासोबत ह्या काही गोष्टी घडत असतात. रोम १० : १७ आपल्याला सांगते की, "ह्याप्रमाणे विश्वास वार्तेने व वार्ता ख्रिस्ताच्या वचनाच्याद्वारे होते." आपण काही गोष्टी वाचतो किंवा ऐकतो त्याला आपण मानसिकरित्या सहमत होतो किंवा स्विकारण्याला कारणीभूत होतो. तारणदायी विश्वास होण्यापूर्वी हा विश्वास पूर्णपणे वाढला पाहिजे. आपल्याला माहित आहे की आपल्या मनात अशा अनेक गोष्टी आहेत की ज्यावर आपण कोणीतीही कृती केलेली नाही. कारण आपण त्यावर खऱ्या रितीने विश्वास ठेवला नाही.

पौल २ करिंथ १३:५ मध्ये सांगतो की, "तुम्ही विश्वासात आहा किंवा नाही ह्याविषयी आपली परीक्षा करा..." आपण विचार करतो की आपण विश्वासात आहोत पण तरीसुद्धा खऱ्या रितीने विश्वासात नसतो. ह्यासाठी तो सावध करतो.

१ करिंथ १६:१३ मध्ये पौल विनंती करतो की, "सावध असा, विश्वासात स्थिर राहा, मर्दासारखे वागा, खंबीर व्हा." त्याचा सातत्याचा संदेश हा आहे की, आपल्याला विश्वास (भरवसा) आपल्या डोक्यात (मनात) असू शकतो की तो कधीच आपल्या अंत:करणात खाली खेचल्या जात नाही.

विश्वास - ज्यावर तारण रचल्या गेले आहे तो पाया.

येशूने म्हटले, "जो विश्वास धरतो व बाप्तिस्मा घेतो त्याचे तारण होईल; जो विश्वास धरत नाही तो शिक्षेस पात्र ठरेल." (मार्क १६:१६). तारणाऱ्याने योहानकृत शुभवर्तमानामध्ये म्हटले, "... कारण मी तो आहे असा विश्वास तुम्ही न धरल्यास तुम्ही आपल्या पापात मराल." आम्ही इब्री ११:६ पासून शिकतो की, ".... विश्वासावाचून त्याला संतोषविणे अशक्य आहे; कारण देवाजवळ जाणाऱ्याने असा विश्वास ठेवला पाहिजे की,तो आहे आणि त्याचा शोध झटून करणाऱ्यांना तो प्रतिफळ देणारा आहे." हे खरे आहे की जे प्रभूचा शोध झटून घेतात त्यांना फक्त बुद्धीची खात्रीच हवी असे नाही, तर विश्वासाची खात्री जी की अंत:करणातून निर्माण होते ती पाहिजे. **प्रथम बुद्धीचा विश्वास येतो आणि नंतर अंत:करणाचा विश्वास येतो.**

योहानकृत शुभवर्तमानाच्या वृत्तांचा मुख्य मुद्दा योहान २०:१३ मध्ये विशेषत: प्रदर्शित होतो. "येशू हा देवाचा पुत्र ख्रिस्त आहे असा तुम्ही विश्वास ठेवावा आणि विश्वास ठेवून तुम्हाला त्याच्या नावाने जीवन प्राप्त व्हावे, म्हणून ही लिहिली आहेत." तो ह्या वचनामध्ये कोणत्या प्रकारच्या विश्वासाबद्दल बोलत आहे. बुद्धीचा विश्वास किंवा अंत:करणाचा विश्वास ? जर ह्या विश्वासाच्या प्रकाराचा परिणाम "त्याच्या नावाने जीवन" (तारण) आहे तर नक्कीच हा अंत:करणाचा विश्वास आहे.

बुद्धीचा विश्वास आणि अंत:करणाचा विश्वासाचे उद्राहरण

"असे असूनही अधिकाऱ्यातून देखील पुष्कळ जणांनी त्याच्यावर विश्वास ठेवला; परंतु आपण सभाबहिष्कृत होऊ नये म्हणून परूश्यांमुळे ते तसे कबूल करीत नव्हते; कारण त्यांना देवाकडील गौरवापेक्षा मानवाकडील गौरव अधिक प्रिय वाटले." (योहान १२: ४२,४३) ह्या अधिकाऱ्यांचा कोणत्या प्रकारचा विश्वास होता?

बुद्धीचा किंवा अंत:करणाचा ?

रोम १० :९, १० म्हणते, "... येशू प्रभू आहे असे जर 'तू आपल्या मुखाने कबूल करशील आणि देवाने त्याला मेलेल्यातून उठविले असा 'आपल्या अंत:करणात' विश्वास ठेवशील तर तुझे तारण होईल; कारण जो अंत:करणाने विश्वास ठेवतो तो नितिमान ठरतो व जो मुखाने कबूल करतो त्याचे तारण होते. मी तुम्हाला विचारतो हा बुद्धीचा विश्वास किंवा अंत:करणाचा विश्वास आहे ?

हे खरे आहे की पवित्रशास्त्रातील काही भाग समजण्यासाठी सोपे नाही; परंतु पवित्रशास्त्र बुद्धीचा विश्वास किंवा अंत:करणाचा विश्वासाबद्दल बोलते तेव्हा ते माहीत होण्यासाठी एवढेही कठीण नाही. बुद्धीचा विश्वास मूलभूतरित्या निष्क्रिय आहे. पवित्रशास्त्र देवाबद्दल आणि ख्रिस्ताबद्दल जे काही सांगते त्याला आपण चांगल्या प्रकारे समजले आणि स्विकारले पण कृतीमध्ये विश्वास ठेवला नाही. त्याचप्रमाणे जसा यहुदी अधिकाऱ्यांनी ठेवला नाही.

तुम्हाला खरोखर विश्वास आहे का की देवाला तुमचा विश्वास अंत:करणातून आहे याची खात्री आहे?

रोम ६:१७ मध्ये पौल आनंदित होतो की ज्या ख्रिस्त लोकांनी "पालन मनापासून केले..." ज्यांनी मनापासून आज्ञा पाळली आणि सर्वदा अंत:करणपूर्वक सेवा केली त्यांना येशूने म्हटलेल्या शब्दाबद्दल घाबरण्याचे कारण नाही की जे त्याने मत्तय ७:२१ मध्ये म्हटले, 'मला प्रभुजी, प्रभुजी, असे म्हणणाऱ्या प्रत्येकाचा प्रवेश स्वर्गाच्या राज्यात होईल असे नाही; तर जो माझ्या स्वर्गीय पित्याच्या इच्छेप्रमाणे वागतो त्याचा होईल."

तुमच्या विश्वासाबद्दल काय? गंभीर परीक्षण असे दाखविते की हे अंत:करणातून आहे किंवा फक्त बुद्धीतूनच आहे?

ooo

परमेश्वर

देवापासून जन्म पावल्याची लक्षणे

जेरी बेट्स

येशू हा ख्रिस्त आहे, असा विश्वास जो कोणी धरतो तो देवापासून जन्मलेला आहे आणि जो कोणी जन्मदात्यावर प्रीती करतो तो त्याच्यापासून जन्मलेल्यावरही प्रीती करतो. आपण देवावर प्रीती करतो व त्याच्या आज्ञा पाळतो तेव्हा त्यावरून आपल्याला कळून येते की, आपण देवाच्या मुलांवर प्रीती करतो. देवावर प्रीती करणे म्हणजे त्याच्या आज्ञा पाळणे होय आणि त्याच्या आज्ञा कठीण नाहीत. कारण जे काही देवापासून जन्मलेले आहे ते जगावर जय मिळविते आणि ज्याने जगावर जय मिळविला तो म्हणजे आपला विश्वास. येशू देवाचा पुत्र आहे असा विश्वास जो धरतो त्याच्यावाचून जगावर जय मिळविणारा कोण

आहे? (१ योहान ५:१-५)

पहिल्या योहानाच्या लहानशा पत्रामध्ये, योहानाने सात वेळेस "देवापासून जन्मलेला हे लहानसे विधान केले आहे. नक्कीच "देवापासून जन्मलेला " हे विधान अशाच प्रकारचे आहे, की ज्याप्रकारे त्याचे संभाषण निकदेमाबरोबर झाले. हे येशूने योहान ३ मध्ये दर्शविले आहे. ह्या संभाषणामध्ये येशूने निकदेमाच्या मनामध्ये असलेल्या आत्मिक पुन्हा जन्म व शारीरिक पुन्हा जन्म ह्याची तुलना केली आहे. खरे ख्रिस्ती बनणे हे साधारणपणे पुन्हा जन्म जन्म घेणे असे दाखविले आहे, आणि ह्याचे मार्गदर्शन येशूने निकदेमाला केले. (योहान ३:३-५) आम्हाला पाण्यापासून आणि आत्म्यापासून जन्म घेणे आवश्यक आहे. पाणी हे पाण्याच्या बाप्तिस्म्याला दर्शविते आणि आत्म्यापासून जन्म घेणे म्हणजे शारीरिक जन्मापेक्षा देवाच्या सामर्थ्याने आध्यात्मिक जन्म प्राप्त करणे होय.

त्याच्या पहिल्या पत्राच्या दुसऱ्या बाजूमध्ये खरे ख्रिस्ती गुणधर्म प्रदर्शित व्हावे हे योहानाने दर्शविले आहे. त्याने ख्रिस्ती लोकांनी दाखवावे असे तीन अत्यावश्यक गुणधर्म सांगितले आहे. पवित्र जीवन, प्रीतीचे जीवन आणि येशू हाच ख्रिस्त आहे हा विश्वास. नक्कीच खऱ्या ख्रिस्ती जीवनात हे प्रत्येक आवश्यक व महत्त्वाचे आहेत. खरोखर, आपण जर वरील वचनामध्ये पाहिले तर ते सर्व सारखेच आहेत.

योहानाने ख्रिस्तीलोक विश्वास ठेवतात की येशू हाच "ख्रिस्त" आहे हे घोषित केले. "ख्रिस्त" ह्या शब्दाचा अर्थ "देवाचा अभिषिक्त" होय. अभिषिक्त करणे हे दर्शविते की येशूला देवाच्या द्वारे राजा आणि याजक असा दुहेरी अभिषेक करण्यात आला. "राजा" अधिकाराची कल्पना धारण करतो. तसेच "याजक" होणे हे बलिदानाची आणि देव आणि मानवामध्ये मध्यस्थ होण्याची कल्पना धारण करते. आपण फक्त पुन्हा जन्म प्राप्त करण्यासाठीच येशू हा ख्रिस्त आहे असा विश्वास ठेवू

नये पण सर्वदा तोच ख्रिस्त आहे असा विश्वास ठेवला पाहिजे. मंडळीच्या सुरूवातीच्या इतिहासात पहिला खोटा सिद्धांत पसरविण्यात आला की येशू देव होत पण खरा मानव नव्हता. तो मानव म्हणून प्रगट झाला किंवा मानवाचे रूप घेतले, त्या देवदूताप्रमाणे की जे सदोम आणि गमोराचा नाशाच्या वेळेस अब्राहमास चेतावणी देण्यासाठी प्रकट झाले. योहानाने ह्याचप्रकारच्या चुकीची चेतावणी दिली की जे कोणी नाकारतात की येशूने देहधारण देवापासून केले नाही.(१ योहान ४:२).आज ह्या दोहोतही अतिशय विश्वास ठेवणारी लोक आपल्याकडे आहेत. काही लोक येशू मानव आहे हे नाकारतील, तसेच येशूचे देवत्व काही नाकारतील. योहानाने म्हटले आपण दोन्हीवरही विश्वास ठेवला पाहिजे, की येशू देहात आला आणि हे सुद्धा की तो पूर्वीपासून अस्तित्वात होता की जो देवाचा पुत्र म्हणून जन्मला होता.

येशू हाच ख्रिस्त आणि देवाचा पुत्र आहे. असा पवित्रशास्त्रीय हुकूमनामा विश्वास ठेवण्यासाठी असून सुद्धा "विश्वासी" "ख्रिस्ती" असा दावा करणारे अनेक लोक सतत अविश्वास दाखवितात. ते येशूचे अनेक मूलभूत महत्त्वाचे सत्य नाकारतात. ते कुमारीच्या पोटीचा त्याचा जन्म नाकारतात. पवित्रशास्त्रात नमूद केलेले त्याचे चमत्कार ते धुडकावितात, तरीही त्यांचे महान कार्य ते कबूल करतात. शुभवर्तमानामध्ये शिकविलेले सर्व चमत्कार ते अमान्य करतात. पुनरूत्थान नाकारणारे सुद्धा अनेक आहेत. हे सर्व नाकारून सुद्धा ते ख्रिस्तीपणाचा दावा करतात. कारण येशूने महान गोष्टी शिकविल्या आणि चांगला मानव होता असा ते विश्वास ठेवतात. ही फक्त खोटी कल्पना आहे हे योहानाने स्पष्टपणे जाहीर केले. येशूबद्दल चांगले विचार असण्यापेक्षा ख्रिस्ती होणे अधिक मोठे आहे. तो चांगला शिक्षक होता, असा फक्त विश्वास ठेवण्यापेक्षा ते कितीतरी अधिक आहे. तो देवाचा पुत्र आहे. असा विश्वास आपण ठेवलाच पाहिजे. (योहान ५:१८) जसे आपण आहो तसा देव देही झाला

असा विश्वास आपण ठेवलाच पाहिजे. ह्या मूलभूत सत्याच्या विश्वासाला नकार देणे म्हणजे की खरोखर देवापासून एखाद्याचा जन्म नाही किंवा खरोखर ख्रिस्तच नाही.

दुसरे म्हणजे आपण पाहतो की, ख्रिस्तामध्ये स्वाभाविक विश्वासाचा परिणाम आपल्या बंधूवर खरे प्रेम असणे होय. नवीन जन्मामुळे देवाच्या लेकरांसोबत आपले प्रीतीचे नातेसंबंध तयार होतात आणि त्याच्या लेकरांवर प्रीती असल्याशिवाय आपण देवावर प्रेम करू शकत नाही. कारण ते आपलेच बांधव आहेत. हेच योहानाने घोषित केले आहे की सत्य परिस्थितीनुसार जर आपण खरोखर देवावर प्रेम करतो, तर ते प्रेम आपल्या बंधूवर करण्याचा आपण निश्चय करतो. इतरांवर प्रेम असल्याशिवाय आपण एखाद्यावर सुद्धा प्रेम करू शकत नाही. तरीही दु:खाने सांगावेसे वाटते की, बांधवामध्ये प्रेमाच्या कमतरतेचे प्रदर्शनच आपल्याला अनेकदा पाहायला मिळते असे व्हायला नको.

तसेच योहानाने लिहिले आहे की, ख्रिस्ती जीवन पवित्र आणि शुद्ध जीवन आहे. देवावर प्रेम आणि त्याच्या आज्ञेचे पालन हे एकमेकांबरोबर जातात. पुन्हा दुसरी गोष्ट केल्याशिवाय तुम्ही पहिली करू शकत नाही. जीवनात स्पष्टपणे देवासाठी खरे प्रेम वचनाच्या आज्ञा पालनाद्वारे सर्वदा प्रदर्शित व्हायला पाहिजे. नंतर येशूवरील विश्वासाद्वारे आपण जगावर जय मिळवितो हे बोलून योहान हा भाग पूर्ण करतो. या रितीने, योहानाच्या वादाचा सारांश, त्याने घोषित केले की, येशू ख्रिस्त आहे हे देवापासून जन्मलेला विश्वास ठेवतो. स्वाभाविकपणे एक ख्रिस्ती देवावर आणि त्याच्या लेकरांवर प्रीती करतो. ह्या प्रितीचे प्रमाण म्हणजे, त्याचे जीवन पवित्र हवे. तो त्याच्या आज्ञा पाळतो कारण त्याने जगावर जय मिळविला आहे. कारण ख्रिस्तावरील त्याच्या विश्वासाद्वारे त्याला हे मिळते.

जगावर जय मिळविणारा खरंच विश्वास होय, पण हा बौद्धिक विश्वासाच्या कितीतरी दूर आहे. ख्रिस्ती जीवनात खरा विश्वास सर्वदा दिसून येतो. विश्वास हा आपला देवासोबतच्या नात्याचा प्रारंभ आणि शेवट आहे, पण "फक्त विश्वास" ह्या प्रकारातला हा विश्वास नाही. पौलाने अशीच भावना गलती ५:६ मध्ये व्यक्त केली आहे, "ख्रिस्त येशूमध्ये असलेल्यांची सुंता होण्यात किंवा न होण्यात काही सामर्थ्य आहे असे नाही; तर प्रीतीच्याद्वारे कार्य करणारा जो विश्वास त्याच्यात सामर्थ्य आहे."

तुमचा विश्वास किती पक्का आहे?तुम्ही काय बोलाल किंवा विचार कराल यावर काही फरक पडत नाही; तरीपण तुम्ही कसे जगता यावर फरक पडतो.देवापासून जन्म असणे म्हणजे **येशू हा देवाचा पुत्र आहे, ह्या विश्वासाद्वारे पवित्रता आणि प्रीतीने भरलेला गुणधर्म सतत ठेवणे.**जर एखाद्याने हे गुण प्रदर्शित केले नाही तर योहानाने घोषित केले की, तुम्ही देवापासून जन्मला नाही आणि म्हणून सार्वकालिक स्वर्गीय जीवनामध्ये तुम्हाला आशा नाही.खात्री असू द्या की देवापासून जन्मपावल्यासारखेच तुमच्या जीवनाद्वारे हे गुणधर्म प्रदर्शित व्हावे.

ooo

> येशू देवाचा पुत्र आहे असा विश्वास जो धरतो त्याच्यावाचून जगावर जय मिळविणारा कोण आहे?
> (१ योहान ५:१-५)

परमेश्वराचे वचन

मृत्यूविषयी पवित्र शास्त्र काय शिकविते

जॉल स्टेसी

आज आपण पाहू या की मृत्यूविषयी पवित्र शास्त्र आम्हाला काय शिकविते. मृत्यू ही एक वास्तविकता आहे, सत्य आहे. जेथे जीवन आहे तेथे मृत्यू देखील निश्चित आहे. मृत्यू कोणामध्ये भेदभाव करीत नाही. श्रीमंत-गरीब, छोटे-मोठे सर्वच मरण पावतात. पवित्र शास्तात एका ठिकाणी लिहिलेले आहे की,

"ज्या अर्थी मनुष्यास एकदाच मरणे व त्यानंतर न्याय होणे नेमून ठेविले आहे" (इब्री ९ : २७) मनुष्य मेल्यानंतर पुन्हा जन्म घेऊन मृत्यू

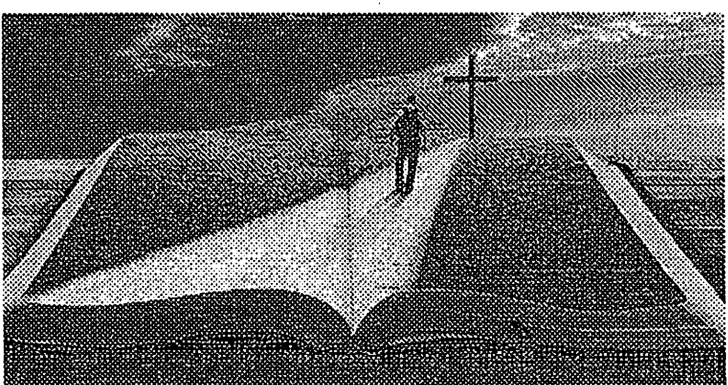

पावत नाही. परंतु तो केवळ एकदाच मृत्यू पावतो. पण मृत्यू काय आहे ?

पवित्र शास्त्रात जीवनाप्रमाणेच मृत्यूला देखील तीन वेगवेगळ्या दृष्टिकोनांमधून मांडले आहे. जीवनाविषयी पवित्र शास्त्र आम्हास सांगते की, मनुष्याचे एक शारीरिक, एक आत्मिक व तिसरे अनंत जीवन आहे. अशाचप्रमारे मृत्यूविषयी पवित्र शास्त्रामध्ये आम्हास आढळते की एक मनुष्याचे शारीरिक मरण आहे, दुसरे आत्मिक मरण व तिसरे अनंतकालीक मरण आहे.

शारीरिक मरणाचा संबंध मनुष्यांच्या शरीराशी आहे. हे मरण तेव्हा येते जेव्हा मनुष्याचा आत्मा शरीरापासून वेगळा होतो. पवित्र शास्त्रात आपण एका ठिकाणी असं वाचतो, "जसे शरीर आत्म्यावाचून निर्जिव आहे, तसा विश्वासही क्रियांवाचून निर्जीव आहे." (याकोब २ : २५) म्हणून जेव्हा आत्मा देहापासून वेगळा होतो तेव्हा त्याचा परिणाम शारीरिक मृत्यू होतो. हे मरण विश्वव्यापी आहे, प्रत्येकासाठी आहे. ह्या मृत्यूला प्रत्येकाला सामोरं जावं लागते कारण परमेश्वराने जिवंत असणाऱ्या प्रत्येकासाठी ह्या मृत्यूला नेमले आहे. शारीरिक मरण न केवळ अद्यार्मिकां करिता परंतु धार्मिकांसाठी सुद्धा आहे. फक्त पाप करणारेच ह्या मरणास सामोरे जातात असे नाही परंतु कधीच पाप न केलेले लहान लहान बालकं देखील ह्या मृत्यूचे शिकार ठरतात.

जसा शारीरिक मृत्यू विना भेदभाव केल्याचा सगळ्यांसाठी असतो परंतु आत्मिक मृत्यू मात्र तसा नसून आत्मीक मरण हे केवळ पापामुळेच मिळते. परंतु आत्मिक मरणाविषयी अशी समजूत करून घेणं चुक ठरेल की ह्यामुळे आत्म्याचं अस्तित्वच नष्ट होऊन जाते. परंतु आत्मिक मरणाचा अर्थ आहे मनुष्याचे परमेश्वरापासून म्हणजे आत्मिक जीवनाच्या स्त्रोतापासून वेगळे होणे. ह्या मृत्यूविषयी पहिले उदाहरण आपल्याला पवित्र शास्त्रात आदाम आणि हवा असे मनुष्य होते, ज्यांना परमेश्वराने पृथ्वीवर राहण्यासाठी अद्भूत रितीने सर्वात आधी बनविले, त्यावेळी

परमेश्वराने त्यांना अशा ठिकाणी ठेवले होते जेथे त्यांना शारीरिक आणि आत्मिक दोन्ही प्रकारचे आशीर्वाद प्राप्त होते. तेथे त्यांना कोणतेही भय नव्हते किंवा कशाचीही उणीव, कमतरता नव्हती आणि सगळ्यात मोठी गोष्ट ही की त्यांना परमेश्वराची संगती प्राप्त होती. परमेश्वराने मनुष्याला आपल्याच समान बनविले असल्याने हे दोघे परमेश्वरा समानच स्वतंत्र होते. म्हणजेच परमेश्वराने मनुष्याला बांधून ठेवले नव्हते. परंतु त्याला सर्व तऱ्हेची स्वतंत्रता दिलेली होती. पण आदाम आणि हवेला परमेश्वर म्हणाला होता, की ज्या दिवशी तुम्ही माझे नियम तोडाल त्या दिवशी तुम्ही मराल आणि पवित्र शास्त्रात पुढे आपण वाचतो की थोड्याच कालावधीत परमेश्वराने दिलेल्या स्वातंत्र्याचा दुरूपयोग करून त्यांनी परमेश्वराचे नियम तोडले. ह्याचबरोबर परमेश्वराचे वचनही पूर्ण झाले ते म्हणजे "ज्या दिवशी तुम्ही माझे नियम तोडाल त्या दिवशी तुम्ही खास मराल." परमेश्वराने तेव्हा मनुष्याला आपल्या संगतीतून दूर केले अशाप्रकारे त्या दिवशी मनुष्य आत्मिक रितीने मरण पावला.

पवित्र शास्त्रात एका ठिकाणी अशा प्रकारे लिहिलेले आपणास आढळते, "तर प्रत्येक मनुष्य आपल्या वासनेने ओढलेला व भुलविलेला असा मोहांत पडतो मग वासना गर्भवती होऊन पापाला जन्म देते, आणि पाप परिपक्व झाल्यावर मरणास उपजविते."(याकोब १:१४-१५)

अशाप्रकारे वरील वचनानुसार मनुष्याच्या आत्मिक मरणास त्याचे स्वत:चे पाप कारणीभूत असते. पवित्र शास्त्रानुसार येहेज्केलमध्ये आपण पहातो, "जो जीवात्मा पाप करील तोच मरेल, मुलगा बापाच्या पातकाचा भार वाहणार नाही, आणि बाप मुलग्याच्या पातकाचा भार वाहणार नाही, धार्मिकाला त्याच्या धार्मिकतेचे फळ मिळेल, दुष्टाला त्याच्या दुष्टतेचे फळ मिळेल." (येहेज्केल १८ : २०)

अशा प्रकारे एका ठिकाणी असे लिहिलेले आपण पाहतो, "तर तुमचे अपराध तुम्ही व तुमचा देव यांच्यामध्ये आडभिंती प्रमाणे झाले आहेत, तुमच्या पातकांमुळे तो तुम्हास दर्शन देत नाही, तुमचे ऐकत

नाही." (यशया ५९:२)

जरी आदामाच्या पापामध्ये पडण्याने सर्व मनुष्यांमध्ये शारीरिक मृत्यू आला तरीदेखील आत्मिक मृत्यूचे कारण प्रत्येक मनुष्याचे स्वत:चे पाप असतात आणि पवित्रशास्त्र आम्हास हे देखील सांगते, "कारण सर्वांनी पाप केले आहे आणि देवाच्या गौरवाला ते अंतरले आहेत." (रोम ३ : २३)

यास्तव पृथ्वीवर प्रत्येक मनुष्य जो परमेश्वरासमोर दोषी आहे तो आत्मिदृष्ट्या मृत्यू पावलेला आहे.

पण आत्मिक मृत्यू म्हणजे अनंत कालीक मृत्यू नव्हे. कारण आत्मिक मरण व अनंतकालिक सार्वकालीन मरण ह्यामध्ये फार मोठा फरक आहे. आत्मिक मृत्यूमुळे प्रत्येक मनुष्य हा आपल्याच पापामुळे आत्मिकदृष्ट्या मरण पावलेला आहे म्हणजे देवाच्या सहवासापासून दुरावलेला आहे परंतु पवित्र शास्त्र आम्हास सांगते की परमेश्वराच्या सामर्थ्याने आपण ह्या मृत्यूपासून स्वत:ची सुटका करून घेऊ शकतो. पण सार्वकालीन मरणापासून कोणीही स्वत:ची सुटका करून घेऊ शकत नाही कारण ते सर्वकाळासाठी असते. परंतु ह्या मृत्यूपासून वाचण्यासाठी आधी आपणास आत्मिक मृत्यूपासून स्वत:स वाचवावे लागेल. कारण आत्मिक मरणचं मनुष्याला सार्वकालिक मृत्यूकडे घेऊन जाते. ज्याप्रकारे आत्मिक मृत्यू म्हणजे परमेश्वरापासून दुरावणे त्याचप्रमारे सार्वकालीक मृत्यू म्हणजे परमेश्वरापासून अनंतकाळाकरिता दुरावणे, विलग होते पण सार्वकालीक मृत्यूचा संबंध ह्या जगाशी लावता येत नाही. कारण जोपर्यंत मनुष्य ज्या जगामध्ये असतो आत्मिक मरणापासून स्वत:ची सुटका करून धेण्याची संधी त्याला परमेश्वराने दिलेली आहे. ह्यामुळे जो मनुष्य आत्मिक मरणापासून स्वत:स वाचवितो तो सार्वकालिक मृत्यूपासूनही स्वत:ची सुटका करून घेतो. प्रभू येशू ख्रिस्त त्याच्या वचनाद्वारे म्हणतो, "मी तुम्हास खचित खचित सांगतो, जो माझे वचन ऐकतो आणि ज्याने मला पाठविले त्यावर विश्वास ठेवतो त्याला सार्वकालिक जीवन

प्राप्त झाले आहे आणि त्यावर न्यायाचा प्रसंग येणार नाही, तो मरणांतून जीवनात पार गेला आहे." (योहान ५ : २४)

परंतु आत्मिक मृत्यूपासून पार होवून जीवनात प्रवेश करण्याची संधी मनुष्याजवळ तो ह्या जगामध्ये असेपर्यंत आहे कारण शारीरिक मृत्यू प्राप्त होवून ह्या जगामधून निघून गेल्यावर त्याच्याजवळ कुठलीही संधी नसते. ह्यामुळे ह्या जगात असताना जो आत्मिक मरणापासून स्वत:ची सुटका करून घेतो तोच केवळ ह्या सार्वकालिक मृत्यूपासून वाचू शकतो. अन्यथा आत्मिक दृष्ट्या मरण पावलेला प्रत्येक व्यक्ती शारीरिक मरणानंतर सार्वकालिक मरणासाठी राखून ठेवलेला असतो. म्हणून पवित्र शास्त्र आम्हाला सांगते, "प्रभुमध्ये मरणारे आतापासून धन्य आहेत. आत्मा म्हणतो, खरेच आपल्या कष्टांपासून त्यास विसावा मिळेल, त्यांची कृत्ये त्याचबरोबर जातात." (प्रकटी १४ : १३)

येथे एक गोष्ट लक्षात घेणे अतिशय आवश्यक आहे ती म्हणजे ज्याप्रमाणे सार्वकालीक मरणाचा अर्थ परमेश्वरापासून दूर होऊन नर्कात जाणे, त्याचप्रमाणे सार्वकालिक जीवन म्हणजे नेहमीसाठी परमेश्वरासोबत त्याच्या संगतीमध्ये रहाणे.

मनुष्य आपल्या पापापासून कशी सुटका करून घेऊ शकेल ? ह्या प्रश्नाचे उत्तर म्हणजे प्रभू येशू ख्रिस्ताद्वारेच, कारण पवित्र शास्त्रात असे लिहिलेले आहे की, " येशू ख्रिस्तचं आपल्या पापाबद्दल प्रायश्चित्त आहे (१ ले योहान २ : २) त्याला परमेश्वराने स्वत:च्या इच्छेनेच ह्या जगामध्ये पाठविले आणि क्रुसावर त्याला पापासाठी बलिदान करून आपल्या सुटकेसाठी त्याला क्रुसावर मरण पत्करावं लागलं. पवित्र शास्त्र आम्हास सांगते, की जेव्हा आम्ही येशू ख्रिस्तावर विश्वास ठेवतो आणि त्याला स्वत:मध्ये धारण करून त्याच्या नावामध्ये बाप्तिस्मा घेतो तेव्हा त्याने आमच्यासाठी केलेल्या बलिदानामुळे परमेश्वर आमच्या सर्व पापाची क्षमा करून आमचा उद्धार करतो." (मार्क १६ : १६, गलती ३

: २७, प्रेषित १७ : ३०, ३१)

"जर कोणी ख्रिस्ताच्या ठायी आहे तर तो नवी उत्पत्ती आहे, जुने ते होऊन गेले, पाहा ते नवे झाले आहे. हे सर्व देवापासून आहे. त्याने आपणाबरोबर तुमचा समेट ख्रिस्ताच्या द्वारे केला, आणि समेटाची सेवा आम्हास दिली, म्हणजे जगातील लोकांची पातके त्याजकडे न मोजता, देव ख्रिस्तामध्ये आपणाबरोबर जगाचा समेट करीत होता, आणि त्याने आम्हांकडे समेटाचे वचन सोपवून दिले. यास्तव देव आम्हांकडून बोध करवीत असल्यासारखे आम्ही ख्रिस्ताच्या वतीने वकिली करितो. देवाबरोबर समेट केलेले असे तुम्ही व्हावे अशी ख्रिस्ताच्या वतीने आम्ही विनंती करतो. ज्याला पाप ठाऊक नव्हते त्याला त्याने तुमच्या आमच्याकरिता पाप असे केले, यासाठी की आपण त्याच्याठायी देवाचे नितीमत्व असे व्हावे." (२ रे करिंथ ५ : १७ - २१)

म्हणून मित्रांनो, परमेश्वर किती महान आणि दयाळू आहे, त्याच्या पवित्रतेने मनुष्यास त्यापासून वेगळे केले होते परंतु त्याच्या प्रेमाने मनुष्यास परत त्याजकडे त्याच्याजवळ असे केले. जे लोक परमेश्वरावर प्रेम करतात त्याच्या इच्छेनुसार चालतात, ज्यांनी प्रभू येशू ख्रिस्ताद्वारे मिळणाऱ्या सुटकेस प्राप्त करून घेतले आहे, ते आत्मिक मृत्यूपासून सुटले आहेत आणि शारीरिक मृत्यू हे त्यांच्या करिता केवळ एक साधन आहे. जे त्यांना परमेश्वराच्या संगतीत सर्व काळासाठी राहण्यास कारणीभूत आहे.

आशा आहे, ह्या सर्व गोष्टींवर आपण गंभीरपणे विचार कराल आणि अनंत जीवनात प्रवेश करण्यासाठी निश्चय करून आतापासूनच स्वत:ची आत्मिक तयारी सुरू कराल. धन्यवाद !

ooo

एक नवे जीवन

सनी डेविड

परमेश्वराने आपल्याला केवळ निर्माण करून आपल्या जीवनात निश्चय करण्याचीच केवळ शक्ती दिलेली नसून आपल्या सर्वांसंबंधी असलेली त्याची इच्छा त्याने प्रकट केली आहे ही एक आशीर्वादाची गोष्ट आहे. आपले जीवन खरोखरच यशस्वी बनविण्यासाठी आणि जीवनातील खरा आनंद प्राप्त करण्यासाठी परमेश्वराची इच्छा जाणून घेवून त्याप्रमाणे कृती करणे आपल्याला गरजेचे किंवा जरूरीचे आहे. आज मनुष्य सर्वात मोठी एक चूक करीत आहे, ती म्हणजे तो पदव्या आणि व्यापार यामध्ये यशाचे गमक, खरे यश मानतो. प्रसन्नता आणि आनंद प्राप्तीसाठी विविध आधुनिक विजेवर चालणाऱ्या उपकरणांचा आणि यंत्राचा तो एक प्रकारे साठाच आपल्या स्वत:जवळ करीत आहे. मादक

द्रव्यांमध्ये मनुष्य मन:शांती शोधण्याचा प्रयत्न करत आहे. परंतु वास्तविक त्यांच्याजवळ काहीच नाही, आणि एक वास्तवकता ही देखील आहे की जो मनुष्य ह्या सर्व गोष्टींच्या शोधामध्ये, त्या मिळविण्याच्या खटपटीत राहतो, तो एक दिवस स्वत:ला देखील हरवून बसतो. पवित्र शास्त्रातील एक लेखक एका गंभीर विषयाकडे आपल्या सगळ्यांचे लक्ष वेधू इच्छितो, तो अशाप्रकारे वचनाद्वारे सांगू इच्छितो की,

"देव अधार्मिकाचा उच्छेद करून प्राण हरण करील, तेव्हा त्याची काय आशा राहणार ?" (इयोब २७ : ८) प्रभू येशू ख्रिस्त देखील ह्या पृथ्वीवर असतांना लोकांना आपल्या वचनांद्वारे म्हणतो की, "मनुष्याने सर्व जग मिळविले आणि आपला जीव गमावला तर त्याला काय लाभ?" (मत्तय १६ :२६)

आजच ह्या गोष्टींकडे लक्ष देण्याची, त्यावर विचार करण्याची फार आवश्यकता आहे कारण आज माणसाने स्वत:चे जीवन इतके अधिक व्यस्त करून टाकले आहे की त्याच्या जीवनाचा मूळ उद्देश, त्याविषयी परमेश्वराचा काय उद्देश, इच्छा आहे ह्याविषयी विचार करण्यास त्याच्याजवळ वेळच नाही. आपल्या राहणीमानाचे स्टॅण्डर्ड वाढविण्यास तो दिवसरात्र मेहनत करीत असतो, मनोरंजनासाठी तासनतास टेलिव्हिजनसमोर किंवा सिनेमा बघण्यात तो गुंग असतो. भौतिक सामान्य ज्ञान वाढविण्यासाठी तो विविध मासिक आणि पुस्तकं वाचण्यात मग्न असतो, अशाप्रकारे प्रत्येक मनुष्य आज व्यस्त आहे, आणि तो खरोखरचं व्यस्त आहे, पण असा प्रश्न पडतो की जेव्हा आपलं स्वत:चं शरीर सोडून मनुष्य देवाजवळ जाईल तेव्हा कोणत्या आशेने जाईल ? काय देवाच्या स्वर्गीय राज्यात त्याला प्रवेश मिळेल ?

निसंशय आज प्रत्येक व्यक्तीने एकच सिद्धांत अवलंबिला आहे, तो म्हणजे, "खा,प्या आणि आनंद करा कारण उद्या तर मरणेच आहेच." परंतु मृत्यूनंतर काय होईल ? ह्या गोष्टीवर तुम्ही कधी विचार केला

काय? पवित्र शास्त्रात उपदेशक आपल्या वचनात म्हणतो की, "हे तरुणा आपल्या तारुण्यात आनंद कर, तुझ्या तारुण्याच्या दिवसात तुझे हृदय तुला उल्हास देवो, पण ह्या सर्वांबद्दल देव तुझा झाडा घेईल हे तुझ्या लक्षात असू दे." यासाठी "आपल्या तारुण्याच्या दिवसांत आपल्या निर्माण कर्त्याला स्मर" कारण "सगळ्या बऱ्या वाईट गुप्त गोष्टींचा न्याय करितांना देव सगळ्या कृत्याची झाडाझडती घेईल" (उपदेशक ११:९, १२:१, १४)

आज काही लोक परमेश्वराची खिल्ली उडवत म्हणत असतात की, कुठे आहे परमेश्वर ? कसा आहे, कोण आहे परमेश्वर ? ते सर्व परमेश्वराच्या न्यायाला एक गमतीची गोष्ट समजतात. परंतु अशाप्रकारे परमेश्वराची खिल्ली उडवणं ठिक नाही कारण पवित्र शास्त्र म्हणजे की मनुष्य जे काही पेरतो त्याचीच कापणी करील. आणि अशाप्रकारे जो कोणी आपल्या शरीराकरिता पेरणी करतो तो शरीराद्वारे विनाशाचीच कापणी करील पण जो आत्म्याकरिता पेरणी करतो, तो आत्म्याद्वारे अनंत जीवनाची कापणी करेल यासाठी "फसू नका" पवित्र शास्त्र सांगते,

"देवाचा उपहास व्हावयाचा नाही" (गलती ६ : ७ -८)

नोहाच्या काळात ज्याप्रमाणे लोक भ्रमामध्ये होते, त्याप्रमाणे आज पुष्कळ लोक भ्रमात आहेत. काय त्या लोकांविषयी तुम्ही ऐकले आहे काय? ते फारच सांसारिक, (शारीरिक) लोक होते, त्यांना आपल्या आत्म्याची काहीच काळजी, चिंता नव्हती, ते आपल्या शारीरिक, भौतिक इच्छांना पूर्ण करण्यात मग्न होते. त्यांचे पाप येथपर्यंत वाढले होते की, परमेश्वराला पृथ्वीवर जलप्रलय पाठवून त्याचा नाश करावा लागला. परंतु परमेश्वराने याविषयी धार्मिक नोहा जवळ इच्छा प्रकट करून सांगितले होते की, "मी तुला तुझ्या परिवारासमवेत वाचविलं." परमेश्वराच्या ह्या निर्णयाविषयी जलप्रलयाच्या पुष्कळ वर्ष आधीच नोहाने लोकांना अवगत केले होते, परंतु त्याच्यापैकी एकानेही आपले मन वळविले नाही आणि जेव्हा जलप्रलय आला तेव्हा ते सर्वच्या सर्वच

त्यामध्ये विनाश पावले.

मित्रांनो, परमेश्वर आपल्या प्रतिज्ञेस कधीच विसरत नाही, त्यापासून फिरत नाही, परंतु त्याची इच्छा असते की,न्यायाचा दिवस येण्याअगोदर प्रत्येकाला पश्चात्तापाची संधी मिळावी . (२ रे पत्र ३ : ९ ते ११) परमेश्वर, ज्याने मनुष्यांना निर्माण केले सर्व मनुष्यांवर अथांग प्रेम करतो आणि त्याच्या प्रेमाचं परिमाण आपल्याला त्याचा पुत्र प्रभू येशू ख्रिस्ताच्या मृत्यूद्वारे मिळतं, जो परमेश्वराच्या इच्छापूर्तीसाठी क्रुसावर मरण पावला होता. पवित्र शास्त्र सांगते की, येशू ख्रिस्ताच्या क्रुसखांबावरील मृत्यूद्वारे परमेश्वराने ह्या सृष्टीवर असलेले अद्भूत प्रेम प्रकट केले आहे. जरी येशू ख्रिस्ताच्या जीवनात काही पाप नव्हते, तो धार्मिक आणि निर्दोष होता, परंतु तरी देखील त्याने अपराध्याप्रमाणे क्रुसावर खिळण्यात येवून मरावं, असे परमेश्वराने घडू दिले. कारण त्याच्या मृत्यूद्वारे संपूर्ण जगाच्या पापांचे प्रायश्चित त्याने केले. ख्रिस्ताच्या ह्या मरणामध्ये परमेश्वराने जगावरील आपले प्रेम, दया आणि धार्मिकता प्रकट केली आहे. त्याच्या मृत्युद्वारे परमेश्वराने प्रत्येक मनुष्याला त्याजवर विश्वास ठेवून परमेश्वराशी संधी (मेळ) करून घेण्याचा अवकाश, अवधी दिला आहे. पापामुळे प्रत्येक मनुष्य परमेश्वरापासून वेगळा झाला आहे परंतु प्रभु येशू ख्रिस्ताद्वारे परमेश्वराशी पुन्हा जोडल्या जातो. जेव्हा आम्ही प्रभू येशूवर विश्वास ठेवून आपलं मन पापांपासून वळवून पापांच्या क्षमेसाठी बाप्तिस्मा घेतो, तेव्हाच हे शक्य होते. पवित्र शास्त्र आम्हाला सांगते,

"कारण पापाचे वेतन मरण आहे, पण देवाचे कृपादान आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्तामध्ये सार्वकालिक जीवन आहे." (रोम ६:२३)

अर्थातच पाप मनुष्याला परमेश्वरापासून वेगळे करून नर्कामध्ये घेऊन जाते परंतु प्रभू येशू आपल्याला पापांपासून मुक्त करवून पुन्हा परमेश्वराकडे आणतो.

म्हणून, एका बाजूला पापामुळे नर्काचा अनंत मृत्यूदंड आहे,

दुसऱ्या बाजूस प्रभू येशू मध्ये परमेश्वराच्या अनुग्रहामुळे स्वर्गीय अनंत जीवन आहे. ह्या दोहोपैकी कोणती गोष्ट आपण मिळवू इच्छितो,याचा विचार आपल्याला करायचा आहे आणि हा निर्णय आपल्या सगळ्यांना आपल्यासाठी स्वत: करायचा आहे. आपण दोन्ही गोष्टी एकाच वेळी मिळवू शकत नाही. आपण पापामध्ये जीवन व्यतीत करून स्वर्गात प्रवेश मिळवू शकत नाही. जगिक गोष्टींवर प्रेम करू शकत नाही. मग आम्ही काय म्हणावे? पवित्र शास्त्रातील एक लेखक सांगतो की, "तर आता आपण काय म्हणावे? कृपा वाढावी म्हणून आपण पापात रहावे काय? कधीच नाही! जे आपण पापाला मेलो ते आपण ह्यापुढे त्यात कसे राहणार? किंवा आपण जितक्यांनी ख्रिस्त येशूमध्ये बाप्तीस्मा घेतला तितक्यांनी त्याच्या मरणात बाप्तीस्मा घेतला, ह्याविषयी तुम्ही अजाण आहा काय? तर मग आपण त्या मरणातील बाप्तीस्म्याने त्याच्याबरोबर पुरलो गेलो, ह्यासाठी की, ज्याप्रमाणे ख्रिस्त पित्याच्या गौरवाने मेलेल्यातून उठला त्याचप्रमाणे आपणही नवीन प्रकारच्या जीवनात चालावे. कारण जर आपण त्याच्या मरणाच्या प्रतिरूपाने त्याच्याशी संयुक्त झालो आहे तर त्याच्या उठण्याच्याही प्रतिरूपाने त्याच्याशी संयुक्त होऊ. हे आपल्याला ठाऊक आहे की, हे पापाच्या अधीन असलेले शरीर नष्ट होऊन आपण ह्यापुढे पापाचे दास्य करू नये, म्हणून आपल्यातील जुना मनुष्य त्याच्याबरोबर वधस्तंभावर खिळला गेला."

"म्हणून तुम्ही आपल्या शरीर वासनांच्या अधीन न व्हावे म्हणून पापाने तुमच्या मर्त्य शरीरात राज्य करू नये आणि तुम्ही आपले अवयव अनीतिची साधने होण्याकरिता पापाला समर्पण करीत राहू नका, तर मेलेल्यातून जिवंत झालेले असे स्वत:स देवाला समर्पण करा आणि आपले अवयव नीतिची साधने होण्याकरिता देवाला समर्पण करा." (रोम ६:१ ते ६, १२ ते १३)

हे असं जीवन आहे मित्रांनो, जे परमेश्वराच्या इच्छेनुसार आहे. तो इच्छितो की, आपण सर्वांनी आपलं जीवन प्रभू येशू ख्रिस्तामध्ये

व्यतीत करावे. आपल्यापैकी कुणाही व्यक्तीने आपलं जीवन पापामध्ये व्यतीत करावं,अशी त्याची इच्छा नाही. धार्मिकतेचं ते नवीन जीवन देण्यासाठी परमेश्वराने एक मोठं बलिदान दिलं आहे, त्याने आपल्या निर्दोष, निष्पाप पुत्राला आपल्या पापाचे प्रायश्चित्त म्हणून आपल्यांसाठी बलिदान केले. त्याला आमच्या जीवनांविषयी चिंता आहे, कारण तो आमच्यावर प्रेम करतो आणि पापामुळे आमचा नाश व्हावा, अशी त्याची इच्छा नाही.

परंतु आपण आपल्या जीवनासोबत आज काय करतो आहोत ? कोणत्या दिशेने, मार्गाने आम्ही जात आहोत ? आपण आपल्या विचारांना आणि मार्गांना बदलायला पाहिजे. ह्या जगातून कायमसाठी उचलल्या जाण्याआधी ह्या गोष्टींचा निर्णय घेणे आपल्यासाठी जरूरीचे आहे की, त्या अनंत काळामध्ये आपण कोठे राहू ? जर परमेश्वरासोबत आपण अनंतकाळात राहू इच्छितो तर त्याच्या आज्ञा पाळून त्याच्याशी जवळीक करणे आजचं आपल्याला आवश्यक आहे. पृथ्वी वरील वस्तूंवरून आपले लक्ष बाजूला सारून आपला विश्वास परमेश्वरावर ठेवावा आणि त्याच्या आज्ञा पाळणे आवश्यक आहे.

वास्तविक परमेश्वराच्या इच्छेनुसार चालण्यानेच जीवनात मनुष्याला आनंद प्राप्त होऊ शकतो, कारण परमेश्वराच्या इच्छेनुसार जीवन व्यतीत करताना मनुष्य हे जाणतो की तो जे काही करतो, परमेश्वर त्याचा स्वीकार करीलच. त्यामध्ये मनुष्याला कसलीही भीती नसते आणि लाज देखील नसते. पण जे काही तो करतो, पूर्ण आनंदाने करतो. अशाच प्रकारे, खरी शांती मनुष्याला जगिक वस्तुंमध्ये मिळू शकत नाही. संसारिक संपत्ती वाढविणं म्हणजे वास्तविक आपल्यावर दु:खाचे ओझं वाढविणे, परंतु खरी शांती मनुष्याला तेव्हाच प्राप्त होते जेव्हा त्याला ज्ञात होते की, परमेश्वराने त्याच्या सर्व पापांची क्षमा केली आहे आणि आता तो आपल्या परमेश्वराला भेटण्यासाठी तयार आहे.

म्हणून, जर तुम्ही परमेश्वराची इच्छा जाणून त्याचा पुत्र प्रभू येशू ख्रिस्त याजकडे याल आणि त्याच्या आज्ञा पाळालं, आणि त्याच्या जीवनाचं पालन कराल, आचरण कराल, तर तो तुमच्या जीवनाला एक नवीनजीवन बनविल. कारण तो तुमचे जीवन तुम्हांपासून घेऊन स्वत:च जीवन तुम्हाला देईल. केवळ तेव्हाच आपल्याजवळ ज्यात संतोष, समाधान, आनंद आणि शांती व आशा असेल असं जीवन असेल.

ooo

> आज मनुष्य सर्वात मोठी एक चूक करीत आहे, ती म्हणजे तो पदव्या आणि व्यापार यामध्ये यशाचे गमक, खरे यश मानतो. प्रसन्नता आणि आनंद प्राप्तीसाठी विविध आधुनिक विजेवर चालणाऱ्या उपकरणांचा आणि यंत्राचा तो एक प्रकारे साठाच आपल्या स्वत:जवळ करीत आहे. मादक द्रव्यांमध्ये मनुष्य मन:शांती शोधण्याचा प्रयत्न करत आहे.

आम्ही कोणाची उपासना करावी

रॉइस फ्रेड्रीक

मनुष्याने जगाच्या निर्मितीपासून सूर्याखाली असणाऱ्या सर्व वस्तूंची उपासना केली आणि प्रत्यक्ष सूर्याची देखील उपासना केली. या जगात संसारात लाखो देवी आणि देवता आहेत. त्यांच्या भक्तांनी अनेक मंदिरे बनविली तरीही बहुतेक लोक आपल्या धर्माबद्दल असंतुष्ट आहेत का? काय उणीव आहे.

उणीव ही आहे की, असंख्य लोक असे आहेत की ज्यांचा विश्वास एकमेव खऱ्या व जिवंत परमेश्वरावर नाही. कारण "देव आत्मा

आहे आणि त्यांच्या उपासकांनी त्याची उपासना आत्म्याने व खरेपणाने केली पाहिज" (योहान ४:२४)

म्हणून मनुष्याने परमेश्वराची उपासना करायला पाहिजे. जेव्हा मनुष्य ही गोष्ट समजून शिकून त्याचीच उपासना करेल त्याचवेळी त्याला आत्मीक शांती व सुख मिळू शकते ज्याचा तो शोध करीत आहे.

१) परमेश्वर सर्व वस्तूंचा निर्माणकर्ता आहे प्रारंभी देवाने आकाश व पृथ्वी ही उत्पन्न केली (उत्पत्ती १ :१) -

या ठिकाणी कोणी तर्क करून म्हणू शकतो की हे तर बायबल (पवित्र शास्त्रा) मध्ये लिहिले आहे. पण याचे प्रमाण काय ?आपल्या सभोवतालच्या सर्व वस्तू पाहा.ज्या परमेश्वराने बनवलेल्या आहेत. पृथ्वी आणि पृथ्वीवरील सर्व वस्तू परमेश्वराचे अस्तित्व असल्याचे आढळते.

२) परमेश्वराने आपला पूत्र येशू ख्रिस्त यास पापा पासून मनुष्याचे (उद्धार) तारण करण्यासाठी पाठविले -

प्रभूच्या येण्याच्या उद्देशासंबंधी आम्ही असे वाचतो, "देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला. यासाठी की, जो कोणी त्याजवर विश्वास ठेवितो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे. देवाने पुत्राला जगाचा न न्यायनिवाडा करण्यासाठी नाही, तर त्याच्याद्वारे जगाचे तारण व्हावे म्हणून पाठविले. (योहान ३ : १६ -१७) पौल लिहितो, "परंतु देव आपल्यावरच्या स्वप्रेमाचे प्रमाण हे देतो की, आपण पापी असता ख्रिस्त आपणासाठी मरण पावला (रोम ५ :८) तसेच तो म्हणतो, "हे आपला तारणारा देव याच्या दृष्टीने चांगले व स्वीकारावयास योग्य आहे. त्याची इच्छा आहे की, मनुष्यांचे तारण व्हावे व त्यांनी सत्याच्या पूर्ण ज्ञानास पोहचावे." (१ तीमथ्थी २ :३-४) आमच्या तारणासंबंधी तो लिहितो व सांगतो की, "तुमचे तारण कृपेनेच विश्वासाच्या द्वारे झाले आहे आणि हे तुमच्या हातून झाले नाही तर हे देवाचे दान आहे. कोणी आढ्यता बाळगू नये म्हणून कर्मे केल्याने हे झाले नाही (इफिस२:८-९)

३) देवाने आम्हाला सर्व प्रकारचे शारीरिक आणि आत्मिक आशीर्वाद दिले :

याकोब म्हणतो, "प्रत्येक उत्तम देणगी व प्रत्येक पूर्ण दान वरून आहे. ते ज्याला विकार नाही व जो फिरण्याने छायेत जात नाही अशा प्रकाशाच्या पित्यापासून उतरते (याकोब १:१७) आणि पौल म्हणतो, "आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताचा पिता जो देव तो धन्यवादित असो. त्याने स्वर्गातील सर्व आध्यात्मिक वर देऊन आपणाला ख्रिस्तामध्ये धन्य केले आहे.' (इफिस १:३)

४) एकच खरा जिवंत देव आहे :

त्या एकमेव देवाविषयी पौल म्हणतो,"एक देव सर्वांचा पिता, तो सर्वांवर असून सर्वव्यापी व सर्वामध्ये आहे."(इफिस ४:६) त्याचप्रमाणे तो पुढे म्हणतो,"कारण एकच देव आहे, आणि देव व मनुष्ये यामधील ख्रिस्त येशू हा मनुष्य एकच मध्यस्थ आहे. (१ तिमथ्थी २ :५)

५) देव आत्मा आहे :

याविषयी आपण पहिलेच योहान ४ :२४ मध्ये पाहिले आहे त्या ठिकाणी स्पष्ट सांगितले आहे की देव आत्मा आहे. दुसऱ्या शब्दांत परमेश्वर मास व रक्त नाही तो शारीरिक किंवा नाशवंत नाही तसेच तो भौतिक नाही. यामुळे जेव्हा आम्ही ही गोष्ट समजतो की तो आत्मा आहे. त्यावेळी देवाविषयी आमचा योग्य दृष्टिकोन असू शकतो. कारण त्यावेळी आम्ही देवाला मनुष्यासमान न पाहता एका वेगळ्या व उंच पातळीवर पाहतो.

६) देव प्रीती आहे :

याविषयी योहान लिहितो की, "जो प्रीती करीत नाही तो देवाला ओळखीत नाही. कारण देव प्रीती आहे. देवाने आपल्या एकुलत्या एक पुत्राला जगात पाठविल आहे. ह्यासाठी की, त्याच्याद्वारे आपणास जीवन प्राप्त व्हावे; ह्यावरून देवाची आपल्यावरील प्रीती प्रगट झाली. प्रीती म्हणावी तर हीच आपण देवावर प्रीती केली असे नाही तर त्याने तुम्हा आम्हावर प्रीती केली आणि तुमच्या आमच्या पापाचे प्रायश्चित व्हावे

म्हणून स्वपुत्राला पाठविले. प्रियजनहो देवाने जर आपल्यावर अशा प्रकारे प्रीती केली तर आपणही एकमेकांवर प्रीती केली पाहिजे. (१ योहान ४ :८-११) म्हणून तो म्हणतो जर आमच्या ठायी प्रीती नाही तर आम्ही देवाला ओळखत नाही. कारण देवाने स्वत:ला प्रीतीनेच प्रगट केले आहे. फार मोठे प्रमाण आहे. कोणत्या एका वस्तूशिवाय कोणती दुसरी वस्तू बनू शकत नाही. यास्तव जर काही आहे तर त्याला कोणीतरी बनवले आहे. दाविद म्हणतो, "आकाश देवाचा महिमा वर्णिते. अंतरिक्ष त्याची हस्तकृती दर्शविते. (स्तोत्र १९:१) या गोष्टीचा विरोध कोण करू शकतो? याचा विरोध कोण करेल ?

परमेश्वराने मनुष्याला आपल्या प्रतिस्वरूपाचा बनविले "मग देव बोलला आपल्या प्रतिरूपाचा व आपल्याशी सदृश असा मानव आपण करू समुद्रांतील मत्स, आकाशातील पक्षी, पशू, अवधी पृथ्वी आणि पृथ्वीवर संचार करणारे सर्व जीव यावर ते सत्ता चालवितील. देवाने आपल्या प्रतिरूपाचा मनुष्य निर्माण केला. देवाचे प्रतिरूप असा तो निर्माण केला. नर व नारी अशी ती निर्माण केली (उत्पत्ती १:२६-२७) "मग परमेश्वर देवाने जमिनीतील मातीचा मनुष्य घडीला व त्याच्या नाकपुड्यात प्राणवायू फुंकिला तेव्हा मनुष्यय जीवधारी प्राणी झाला. (उत्पत्ति २ :७)

ooo

याकोब म्हणतो, "प्रत्येक उत्तम देणगी व प्रत्येक पूर्ण दान वरून आहे. ते ज्याला विकार नाही व जो फिरण्याने छायेत जात नाही अशा प्रकाशाच्या पित्यापासून उतरते

(याकोब १:१७)

उपासना

उपासनेचा अर्थ

जॉन ओ'नील

उपासना याचा अर्थ असा होतो की, सेवा (दास), स्तुति (प्रशंसा) सन्मान (आदर) गौरव (महिमा) व भक्ती, उपासना ही खऱ्या प्रकारे होण्यासाठी एक चांगल्या व्यक्तीद्वारे होण्याची गरज आहे. ती खऱ्या मनापासून केली पाहिजे.

१) आम्ही सेवेच्या द्वारे उपासना करू शकतो -

या ठिकाणी सेवा याचा अर्थ आहे मदत करणे, आज्ञा पाळणे, काम करणे, आराधना करणे इत्यादी व परमेश्वराच्या मुलाविषयी बायबल सांगते की, एक दास आहे आणि त्याचा स्वामी प्रभू आहे. अनेक वेळा पौलस स्वत: प्रभूचा दास म्हणून घेतो, संबोधित करतो. (रोम १:१) पेत्र व याकोब यांनी पण २ पेत्र १:१ व याकोब १:१ मध्ये सुद्धा स्वत:ला

प्रभू येशू ख्रिस्ताचा दास म्हणून संबोधित केले. याचा अर्थ काय? सर्व काही प्रभूला ख्रिस्ताला समर्पित करून त्याची सेवा करीत राहणार आणि तसेच आम्हाला पण करायचे आहे. पौलस एका ठिकाणी म्हणतो की, "परंतु आता तुम्ही पापापासून मुक्त होऊन देवाचे दास झाल्यामुळे तुम्हास पवित्रीकरणाची फलप्राप्ती झाली आहे आणि सर्वकालचे जीवन हे उद्दिष्ट मिळाले आहे." (रोम ६:२२)

आता ही गोष्ट पाहण्याकरिता प्रभूला कोणत्या प्रकारची सेवा पाहिजे खालील वचनावरून पाहू या.

प्रेषित २० : १९ - रोम १४:१६-१९, रोम १२:११, रोम १२:१, इफिस ६:७ प्रगटी २:१९.

तर आम्ही उपासनेला, उपासनेची सेवा म्हणून संबोधित करतो तर ते खरे आहे कारण आपण प्रभूची सेवा करत आहो. दुसऱ्या शब्दात आमचे संपूर्ण जीवन प्रभूच्या सेवेत व्यतीत होत आहे आणि अशाप्रकारे आमचे संपूर्ण जीवन त्याच्या उपासनेत व्यतीत होत आहे आणि जर आम्ही त्याच्या आज्ञेप्रमाणे चालत नाही तर आम्ही कसे म्हणू शकतो की आम्ही त्याची उपासना करत आहे.

आम्ही स्तुतीच्या द्वारे प्रभूची उपासना करू शकतो. प्रे.कृ. १६:२५ जेव्हा पौलस व सीलास बंदिगृहात होते तेव्हा असे लिहिले, "मध्य रात्रीच्या सुमारास पौल व सीला हे प्रार्थना करीत असता व गाणे गाऊन देवाची स्तुती करीत असता बंदिवान त्याचे ऐकत होते. पुन्हा एका वचनात लिहिले आहे की, प्रभूने आम्हाला किती आशीर्वादीत केले आहे आणि त्याच्या प्रती आमचे काय कर्तव्य आहे. पौल म्हणतो की, "ह्यासाठी की, ज्या आम्ही ख्रिस्तावर पूर्वीच आशा ठेविली होती त्या आम्हाकडून त्याच्या गौरवाची स्तुती व्हावी" इफिस १:१२. मग आम्ही असे वाचतो की, "म्हणून त्याचे नाव पत्करणाऱ्या 'ओठांचे फळ' असा स्तुतीचा यज्ञ आपण त्याच्याद्वारे नित्य अर्पण करावा (इब्री १३:१५). पेत्र अशाप्रकारे लिहितो की, "ह्यासाठी की नाशवंत सोन्याची परीक्षा अग्नीने

करितात त्या सोन्यापेक्षा मूल्यवान असे जे तुमचे विश्वासाच्या परीक्षेत उतरेण ते येशू ख्रिस्ताच्या प्रगट होण्याच्या वेळेस प्रशंसा गौरव व मान ह्यांस कारणीभूत व्हावे. (१ पेत्र १ :७)

भाषण करणाऱ्याने आपण देवाची वचने बोलत आहो असे बोलावे. सेवा करणाऱ्याने ती आपण देवाने दिलेल्या शक्तीने करीत आहो अशी करावी. ह्यासाठी की, सर्व गोष्टीत देवाचे गौरव येशू ख्रिस्ताच्या द्वारे व्हावे. गौरव व पराक्रम ही युगानुयग त्याची आहेत. आमेन (१ पेत्र ४:११).

आम्हाला प्रभूची स्तुती प्रत्येक दिवशी आपल्या कामाद्वारे, बोलण्या चालण्याद्वारे करायला पाहिजे. विशेष करून प्रभूच्या उपासनेच्या दिवशी आम्ही एकत्र होतो तेव्हा आमचा उद्देश असायला पाहिजे की, आम्ही त्याची स्तुती करू. आमच्या उपस्थितीद्वारे आम्ही स्तुती आणि जेव्हा आम्ही उपासनेसाठी एकत्र येवू त्यावेळेस आम्ही नम्रतेने यायला पाहिजे तसेच शास्त्रअभ्यास करणे, प्रार्थना करणे, गीत गाणे, वर्गणी देणे आणि प्रभू भोजणात भाग घेण्याद्वारे आम्ही त्याची स्तुती करू शकतो, प्रशंसा करू शकतो आणि जर असे आम्ही करत नाही तर कशाप्रकारे आम्ही प्रभूची स्तुती करणार ?

आम्ही प्रभूचा (आदर) सन्मान करून त्याची उपासना करू शकतो -

योहान ५:२३ मध्ये प्रभू येशूने असे म्हटले, "ह्यासाठी की, जसा पित्याचा सन्मान करितात त्या पुत्राचाही सन्मान सर्वांनी करावा जो पुत्राचा सन्मान करीत नाही." तो ज्याने मला पाठविले, त्या पित्याचा सन्मान करीत नाही. तसेच आपण पाहू शकतो की, (१ पेत्र १ :७) "ह्यासाठी की नाशवंत सोन्याची परीक्षा मूल्यवान असे जे तुमचे विश्वासाच्या परीक्षेत उतरणे ते येशू ख्रिस्ताच्या प्रगट होण्याच्या वेळेस प्रशंसा, गौरव व मान ह्यास कारणीभूत व्हावे." तसेच पौल लिहितो (१तिमथी १:१७) जो सनातन, अविनाशी अदृश्य राजा असा एकच देव

त्याला सन्मान व गौरव युगानुयग असो, आमेन. आम्हाला प्रभूचा सन्मान करावयाचा आहे. कारण त्याने आमचा उद्धार केला, आम्हाला आशीर्वादीत केले व एक चांगले उत्तम जीवन जगण्याची आशा दिली म्हणून त्याचा सन्मान करू या.

आम्ही त्याचे गौरव (महिमा) करून त्याची उपासना करू शकतो -

गौरव करणे याचा अर्थ होतो की, मोठेपणा देणे, आदर करणे, सन्मान करणे, स्तुती करणे याचा अर्थ असा की उपासना करणे जे की आपण सुरूवातीलाच पाहिले (रोम १५:६) आता तुम्ही एकतेने व एकमुखाने आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताचा जो पिता आणि देव त्याचे गौरव करावे म्हणून धीर व उत्तेजन देणारा देव असे करो की ख्रिस्त येशूप्रमाणे तुम्ही परस्पर एकचित व्हावे.

(१ ले करिंथ ६:२०) मध्ये असे म्हटले आहे, "कारण तम्ही मोलाने विकत घेतलेले आहा. ह्यास्तव तुम्ही आपल्या शरीराने देवाचे गौरव करा.

(१ ले पेत्र ४:१६) ख्रिस्ती या नात्याने कोणाला दु:ख सहन करावे लागत असेल तर त्याला लाज वाटू नये त्या नावामुळे देवाचे गौरव करावे.

आपल्या जीवनात अशीच इच्छा असायला पाहिजे की, स्वत:ची स्तुती व मोठेपणा विसरून आपण प्रत्येक गोष्टीत परमेश्वराला उंचवयाला पाहिजे. त्याची स्तुती व गौरव करून त्याच्या तुलनेत आम्ही धूळ आहो, माती आहोत तरी प्रभू वारी आम्ही अशासाठी एकत्रित जगतो की आम्ही आमची मने पूर्णपणे त्याच्याकउे लावून त्याची उपासना करावी.

आम्ही प्रभूची उपासना त्याच्या प्रती आपल्या भक्तीद्वारे प्रकट करू शकतो -

परमेश्वर आमचा निर्माणकर्ता व प्रभू येशू ख्रिस्त आमचा

उद्धारकर्ता आहे. आम्ही त्याचे ऐकायला पाहिजे. आम्हाला त्याच्या आज्ञा पाळल्या पाहिजे. लीनतेने व नम्रतेने आम्ही त्याची भक्ती केली पाहिजे. कारण दाविद लिहितो, "त्याचे नाम पवित्र व भययोग्य आहे." (स्तोत्र १११:९)

तरी खरे उपासक आत्म्याने व खरेपणाने पित्याची उपासना करतील अशी वेळ येत आहे. किंबहुना आलीच आहे, कारण आपले उपासक असे असावे अशीच पित्याची इच्छा आहे. (योहान ४:२३)

"देव आत्मा आहे आणि त्याच्या उपासकांनी त्याची उपासना आत्म्याने व खरेपणाने केली पाहिजे. योहान ४:२४, परंतु आपल्या मनाने व आत्म्याने तेव्हा भक्ती करू शकतो, जेव्हा आम्ही खऱ्या अंतकरणाने लीन नम्र होवून मनापासून त्याची उपासना करतो. तेव्हा आम्ही पौलाने सांगितलेली गोष्ट चांगल्याप्रमारे समजू शकतो की, "बोलणे किंवा करणे जे काही तुम्ही कराल ते सर्व प्रभूच्या नावाने करा आणि त्याच्याद्वारे देव जो पिता त्याची उपकारस्तुती करा." (कलस्सै ३:१७)

अनेक लोक उपासनेला अशा करिता जातात की ती त्याची सवय पडलेली असल्यामुळे काही लोक उपासनेच्या नियमाचे पालन करावे लागते म्हणून मंडळीत येतात किंवा आपणाला कोणीतरी सांगतात किंवा बोलतात म्हणून उपासनेला जातात पण त्यांना उपासनेचा अर्थ समजेला नसतो पण अशामुळे त्यापासून त्यांना काहीच लाभ होत नाही.

पण आता आपण जेव्हा उपासना करणार तर संपूर्ण मनाने स्वच्छ अंत:करणाने, लीन व नम्र भावनेने खऱ्या मनाने परमेश्वराची उपासना करून देवाला मान, महिमा, गौरव व स्तुती देऊ या.

ooo

परमेश्वराचे वचन

मला सुवार्तेची लाज वाटत नाही

फ्रान्सिस डेविड

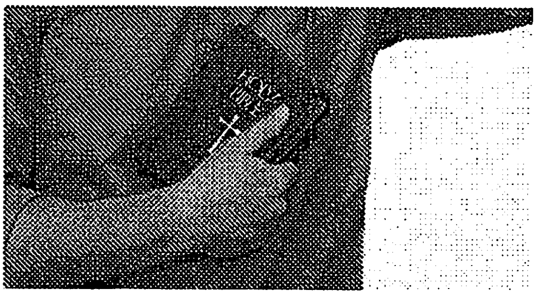

मित्रांनो, तुम्ही कधी ह्या गोष्टीवर विचार केला आहे का ? कि मी पुन्हा पुन्हा या रेडिओच्या माध्यमातून तुम्हाला मसीहा, ख्रिस्ताची सुवार्ता का सांगत आहे? आज अंदाजे पंचवीस वर्षाहूनही अधिक वर्ष झाली आहेत तरी आजही मी तुम्हाला तीच सुवार्ता सांगत आहे. जी सुवार्ता मी तुम्हाला पंचवीस वर्षापूर्वी सांगितली होती. वास्तविक पाहता जी सुवार्ता मी तुम्हाला पंचवीस वर्षापासून सांगत आहे ती दोन हजार वर्षापूर्वीची आहे. मागील दोन हजार वर्षामध्ये हजारो आणि लाखो लोकांनी ह्याच सुर्वातेचा संपूर्ण जगामध्ये प्रसार केला आहे. आणि आज सुद्धा करत आहे आणि आजही लाखो आणि करोडो लोकांनी ही सुवार्ता ऐकून त्यावर विश्वास ठेवला आहे आणि हे संपूर्ण जगाने मान्य केले. परंतु का ह्या सुर्वातेचा प्रसार केला जात आहे?

तुम्हाला माहिती आहे काय? की ह्या पंधरा मिनिटाच्या कार्यक्रमासाठी रेडिओ माध्यमातून तुम्हापर्यंत प्रसारित करण्याकरिता काही हजार रुपये खर्च होतो? परंतु ही धनसंपत्ती कोठून येते? आपल्यासारखे अनेक गरीब लोक, पुष्कळ विधवा आणि लहान-सहान काम करणारे लोक ज्यांनी समाजामध्ये इकडून-तिकडून ही सुवार्ता ऐकून तिला मान्य केले. तेच लोक ह्या सुवार्तेला दुसऱ्यांपर्यंत पोहचवण्यासाठी आपल्या मिळकतीतून काही ना काही ह्या सुवार्तेच्या प्रसारासाठी पैशांची मदत करीत आहे. परंतु ते लोक असं का करीत आहेत? एवढ्या साऱ्या पैशांनी गरीब लोकांना अन्न, वस्त्र व निवारा हे नाही देवू शकत का ? की ह्या पैशांनी दुष्कळसे दवाखाने आणि शाळा काय आपण उघडू शकत नाही काय? होय, ह्याप्रमाणे पैसा एकत्र करून ह्याप्रकारे पुष्कळसे दान-धर्माचे काम करू शकतो. परंतु प्रश्न हा आहे की काय ह्या प्रकारचे कामे करून कोणत्याही एक आत्म्याला नरकाच्या शिक्षेपासून त्याला वाचवू शकते काय?

परमेश्वराच्या वचनाच्या पुस्तकामध्ये म्हणजेच बायबलमध्ये एका ठिकाणी आपण ह्या प्रकारे वाचतो की जेव्हा एकदा येशू ख्रिस्त जात होते तेव्हा ते जाता-जाता त्याच्यामागे खूप लोक येत हाते. त्या सर्वांना येशूने वचने सांगितली आणि नंतर येशू आपल्या शिष्यगणांना म्हणाले, "ह्या लोकांना खावयास द्या. परंतु शिष्यांनी ही आज्ञा ऐकताच ते थक्क झाले कारण की ते लोक पाच हजारापेक्षाही जास्त होते, पण त्या लोकांच्या गर्दीमध्ये एक मुलगा होता. तो कामाला जाण्यासाठी घरातून निघाला असावा. त्या मुलाजवळ जेवण्यासाठी पाच भाकरी आणि दोन मासळ्या होत्या. प्रभू येशूने त्या मुलाजवळचे ते जेवण घेतले आणि आपल्या शिष्यांना आज्ञा केली की लोकांना जेवायला बसवा आणि प्रभू येशूने आकाशाकडे वर पाहून त्या भाकरीवर आशीर्वाद मागितला आणि देवाचे उपकार मानले आणि नंतर त्या भाकरी व मासळ्या शिष्यांना दिल्या आणि सांगितले लोकांना खावयास द्या आणि आश्चर्याची गोष्ट ही

आहे की ते भोजन वाटत जात होते आणि लोक ते खात होते आणि लोक खावून तृप्तपण झाले तरीही त्या पाच भाकरी व दोन मासळ्या संपल्या नाहीत तर जेवण संपल्यानंतर शिष्यांनी भाकरीने भरलेल्या बारा टोपल्या जमा केल्यात. ज्या लोकांनी ते प्रात्यक्षिक पाहिले त्यांना खूपच आश्चर्य वाटले आणि ते सर्व लोक प्रभू येशूचे आभार मानणार होते. परंतु त्यांच्या आभाराची प्रभूला आवश्यकता नव्हती म्हणून ते त्या ठिकाणाहून निघून गेले.

परंतु ह्या गोष्टीची समाप्ती येथेच होत नाही आणि समोर असे लिहिले की जेव्हा दुसरा दिवस आला तेव्हा सर्व लोक प्रभू येशूला शोधू लागले आणि ज्यावेळी प्रभू येशू त्यांना दिसले तेव्हा लोकांनी प्रश्न केला. आम्ही तुमचा शोध करीत होतो. तुम्ही कोठे गेले होते ? परंतु प्रभुला माहिती होते की ते लोक का आपला शोध घेत आहे म्हणून प्रभूनी त्यांना उत्तर देतांना म्हणाले की, "नाशवंत अन्नासाठी श्रम करू नका; तर पिता जो देव ह्याने ज्याच्यावर शिक्का मारला आहे. मनुष्याचा पुत्र तुम्हाला सार्वकालीक जीवनासाठी टिकणारे अन्न देईल त्यासाठी श्रम करा. (योहान ६:२७)

मित्रांनो, ह्या गोष्टीवर लक्ष द्या की प्रभूने त्यांना नंतर जेवायला दिले नाही तर त्यांना उपदेश करून सांगितले की, तुम्ही पृथ्वीवरील शारीरिक अन्नाविषयी चिंता करणे सोडून द्या तर सार्वकालीक जीवनासाठी टिकणारे अन्न मिळवण्याची खटपट (प्रयत्न) करा. कारण पृथ्वीवरील शारीरिक अन्न हे नाशवंत आहे पण वास्तविक पाहता मनुष्याला त्या सार्वकालीक अन्नाचीच आवश्यकता आहे. जे अन्न स्वर्गीय आहे ते अन्न आत्म्यासाठी आहे आणि ते अन्न आत्मिक आहे. परंतु जोपर्यंत मानवाचा प्रश्न आहे तो तर केवळ त्याच गोष्टीचा शोध करतो आणि केवळ त्याच गोष्टी प्राप्तीसाठी झटत असतो आणि त्याच गोष्टीवर मन लावतो की ज्या शारीरिक आहे. मनुष्याचे लक्ष तर त्याच अन्नाला प्राप्त करण्यासाठी

असते, ज्या अन्नाद्वारे आपल्या शरीराला शक्ती प्राप्त होते. त्याचे लक्ष केवळ शारीरिक आरोग्याकडे लागलेले असते. त्याला आत्म्याची काहीच चिंता नाही कारण तो आपल्या आत्म्याविषयीचे महत्त्व ओळखत नाही. परंतु परमेश्वराने ज्या मनुष्याला बनवले आहे ज्याने मनुष्याला जीवन दिले आहे तो ही गोष्ट पूर्णपणे जाणतो की मनुष्याचे शरीर हे नाशवंत आहे पण त्याचा आत्मा अमर आहे. ह्यासाठी त्याला मनुष्याच्या शरीराची एवढी नाही परंतु आत्म्याची काळजी आहे. मनुष्याच्या शरीरासाठी परमेश्वराने वेगवेगळे अन्नसामग्री बनवली आहे. परंतु मनुष्याच्या आत्म्याला पापामुळे नरकात जावून नाश होण्यापासून वाचवण्यासाठी त्याने आपल्या स्वत:च्या सामर्थ्यवान वचनाला एका मनुष्य रूपात जगामध्ये पाठवावे लागले आणि तो मनुष्य म्हणजे येशू ख्रिस्त होता. प्रभूने स्वत: म्हटले की देवाने जगावर एवढी प्रिती केली की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला अशासाठी की जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होवू नये तर त्याला सार्वकालीक जीवन प्राप्त व्हावे (योहान ३:१६). देवाने आपल्या एकुलत्या एक पुत्राला क्रूसावर एका अपराध्याप्रमाणे मरण्यासाठी पाठवले होते आणि जेव्हा परमेश्वराकडून वेळपूर्ण झाली तेव्हा परमेश्वराने होवू दिले की त्याचा पुत्र निर्दोष असताना एका अपराध्याप्रमाणे धरल्या जावा आणि खोट्या साक्षीदारांनी दोष आरोप करून त्याला (अपराधी) दोषी ठरवावे आणि त्या समयानुसार एका क्रुसावरती टांगून मारावे. जेव्हा हे काम परमेश्वराच्या इच्छेनुसार झाले तेव्हा मेलेला येशूला कबरेमध्ये पुरल्या गेले पण हे असंभव होते की परमेश्वराचा पुत्र मनुष्यासारख्या कबरेमध्ये पुरून राहणे. म्हणून परमेश्वराच्या सामर्थ्याने तो तिसऱ्या दिवशी जिवंत झाला आणि स्वर्गारोहणापूर्वी त्याने आपल्या शिष्यांना ही आज्ञा दिली होती की, तुम्ही जावून संपूर्ण सृष्टीला सुवार्तेची घोषणा करा की, माझ्या बलीदानामुळे संपूर्ण जगाच्या पापाचे प्रायश्चित्त केले आहे आणि जो ऐकून विश्वास ठेवील आणि पश्चात्ताप करील आणि आपल्या पापाची

क्षमा होण्यासाठी बाप्तीस्मा घेईल त्याला त्याच्या पापापासून मुक्तता आणि तारण मिळेल. (मत्तय २८:१९-२० मार्क १६:१५-१६, लुक २४:४६-४७, प्रेषित २:३७-३८)

आणि हेच कारण आहे मित्रहो की एकवेळेस पुन्हा मी आपल्याला तीच सुवार्ता सांगत आहे. कारण मला माहीत आहे की, आपल्याला आणि साऱ्या जगाला ह्याची गरज आहे. पण न केवळ सुवार्ता ऐकणेच जरूरी आहे. हे पण आवश्यक आहे की ऐकणाऱ्याने त्यावर विश्वास ठेवावा आणि तिला मान्य करावे आणि माझी इच्छा आहे की तुम्ही असेच कराल. कारण जेव्हा परमेश्वराने एक असे विशाल कार्य केले आहे तर काय आम्ही त्याच्या अनुग्रहाला व्यर्थ ठरवावे?

ooo

आम्ही तुमचा शोध करीत होतो. तुम्ही कोठे गेले होते? परंतु प्रभुला माहिती होते की ते लोक का आपला शोध घेत आहे म्हणून प्रभूनी त्यांना उत्तर देतांना म्हणाले की, "नाशवंत अन्नासाठी श्रम करू नका; तर पिता जो देव ह्याने ज्याच्यावर शिक्का मारला आहे. मनुष्याचा पुत्र तुम्हाला सार्वकालीक जीवनासाठी टिकणारे अन्न देईल त्यासाठी श्रम करा.

(योहान ६:२७)

ख्रिस्ती बनल्यानंतर

रॉइस फ्रेड्रिक

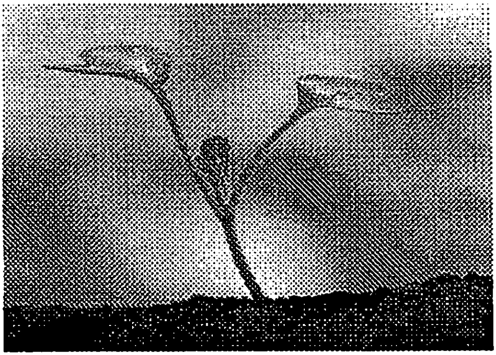

आज मी आपल्याला ह्याविषयी सांगू इच्छितो की, जेव्हा कोणी एखादा व्यक्ती ख्रिस्ती म्हणजेच येशू ख्रिस्ताचा अनुयायी बनतो तेव्हा काय होते. आता ह्या गोष्टीवर लक्ष द्या की मी इथे हे म्हणत नाही की, जेव्हा कोणी एक "ख्रिस्ती बनवल्या जातो" परंतु मी हे सांगतो की, जेव्हा कोणी व्यक्ती एक ख्रिस्ती बनतो कारण वास्तविकपणे कोणत्याही मनुष्याला एक ख्रिस्ती बनवल्या जावू शकते. पण प्रत्येक मनुष्याकडे स्वत: आपल्या इच्छेने पश्चात्ताप करून किंवा मन फिरवून परमेश्वराच्या मार्गावर चालण्यासाठी ख्रिस्ती बनतो. प्रभू येशू ख्रिस्ताने म्हटले होते की मार्ग, सत्य व जीवन मीच आहे आणि माझ्या वाचून पित्याजवळ कोणीही जावू शकत नाही. (योहान १४:६) आणि हेच ते सत्य आहे ज्याला समजून एक व्यक्ती

स्वत: आपल्या इच्छेनुसार एक ख्रिस्ती बनू इच्छितो. पण का प्रभू येशूने हे म्हटले मार्ग, सत्य व जीवन मीच आहे आणि माझ्याद्वारे आल्यावाचून पित्याकडे कोणीही जावू शकत नाही ?

आता देवाजवळ तर सर्व लोक जावू इच्छितात, कारण सर्व लोकांना हे माहीत आहे की हे जग आमचे सर्वकाळचे घर नाही. आम्हा सर्वांना एक ना एक दिवस येथून जाणे आहे, आणि सर्वच परमेश्वराजवळ जावू इच्छितात. कारण जर कोणी परमेश्वराजवळ गेला नाही तर तो नरकात जाईल आणि नरकात कोणालाही जावू वाटत नाही. परंतु परमेश्वराजवळ जाण्याचा मार्ग कोणाला ठावूक आहे ? कोणत्या मार्गावर चालल्याने आम्ही परमेश्वराजवळ जावू शकतो ?"मार्ग" येशू ख्रिस्ताने म्हटले होते, मी आहे कारण तो म्हणजेच येशू ख्रिस्त देवाकडून आला होता तो देवाचा शब्द होता. तो देव होता तो स्वत: स्वर्ग सोडून पृथ्वीवर आला होता आणि त्याने भूतलावर एका मनुष्यरूपात येवून आपले स्वत:चे बलीदान देऊन साऱ्या मानवजातीच्या पापाचे प्रायश्चित्त केले आणि ह्यामुळेच त्याने म्हटले होते की 'मार्ग' मी आहे. माझ्याद्वारे प्रत्येक मनुष्य परमेश्वराजवळ जावू शकतो. कारण की तो सर्व जगाच्या पापाचे प्रायश्चित्त आहे.

परमेश्वराच्या स्वर्गामध्ये जाण्यास मनुष्याला केवळ एकच गोष्ट थांबवू शकते ती गोष्ट म्हणजेच पाप आहे आणि कोणताच मनुष्य जगामध्ये असा नाही की ज्याने कधीही पाप केले नाही. बायबल आपल्याला सांगते "सर्वांनी पाप केले आहे (रोम ३:२३) पण मनुष्य आपल्या पापापासून मुक्तता स्वत:ला कशी काय देवू शकतो? मनुष्य आपल्या पापाची क्षमा कशी काय मिळवू शकतो. जर कोणी एका खोलीमध्ये स्वत:ला बंद करून पूजा अर्चना करून चांगल्या विचारावर मन लावू लागला तरी त्याला त्यासर्व पापांची क्षमा कशी मिळेल. जी पापे त्यानें खोली बंद करण्याच्या आधी केली होती? म्हणून खरे हे आहे की प्रत्येक मनुष्याला पापामुक्ती मिळवण्याची गरज आहे, पण

कशी? काय मनुष्याजवळ अशी कोणतीही वस्तू नाही की, जी परमेश्वराला आपल्या पापांच्या क्षमेबद्दल किंवा पापापासून मुक्ती मिळवण्याबद्दल देवू शकतो ? वास्तविकता ही आहे की मनुष्याजवळ आपले काहीच नाही कारण पृथ्वीवर आणि आकाशामध्ये जे काही आहे ते सर्व परमेश्वराचे आहे कारण ते सर्व परमेश्वराने बनविले आहे. म्हणून आम्ही, आपल्या पापाच्या सुटकेसाठी व पापाच्या क्षमेबद्दल परमेश्वराला काहीच देवू शकत नाही. केवळ परमेश्वराच्याच योजनेच्याद्वारे पापासून तारण होवू शकते किंवा आम्हाला आपल्या पापापासून मुक्ती आणि पापांची क्षमा देवू शकतो. आणि वचनात लिहिले आहे की, "येशू ख्रिस्ताने परमेश्वराच्या योजनेने प्रत्येक मनुष्याबद्दल मृत्यूचा आस्वाद चाखला (इब्री २:९) म्हणजे येशूला क्रूस खांबावर टांगले. तो देवाकडून आमच्या पापाचे प्रायश्चित्त आहे आणि हेच कारण आहे, की का येशूने असे म्हटले की, माझ्यावाचून परमेश्वराजवळ कोणीही जावू शकत नाही कारण की मार्ग, सत्य व जीवन मीच आहे.

पण येशू ख्रिस्ताजवळ मनुष्य कसा येतो ? कसा तो त्याचा अनुयायी बनतो ? शास्त्रात असे लिहिले आहे की, प्रत्येक व्यक्ती जो ख्रिस्ताच्या सुवार्तेला ऐकतो की येशू ख्रिस्त देवाचा पुत्र आहे तो स्वर्ग सोडून पृथ्वीवर आला आणि जो मानवतेच्या पापाचे प्रायश्चित्त करण्यास क्रूस खांबावर देवाच्या इच्छेने बलीदान झाला. जेव्हा तो ह्या सुवार्तेवर विश्वास ठेवतो, ख्रिस्तावर विश्वास ठेवतो तर त्याने पश्चात्ताप केला पाहिजे आणि मग ख्रिस्ताची आज्ञा मानून त्याच्या अधिकाराने आपल्या पापाच्या क्षमेसाठी पाण्यामध्ये पुरले जावून बाप्तिस्मा घेतला पाहिजे आणि ह्या प्रकारे पापाच्या जीवनाला मरून आणि पाण्याच्या कबरेमध्ये आपल्या जुन्या मनुष्याला पुरून त्यातून बाहेर येवून माणूस एक नवा मनुष्य बनतो. ह्याप्रमाणे त्याचा एक नवा आत्मिक जन्म होतो आणि तो ख्रिस्ताचा अनुयायी बनतो. म्हणजेच आता तो आपले जीवन येशू ख्रिस्ताचा आदर्श घेऊन त्यावर चालून जीवन व्यतीत करतो आणि

म्हणून तो व्यक्ती एक ख्रिस्ती म्हटल्या जातो.

पण एक ख्रिस्ती बनून त्या व्यक्तीला काय प्राप्त झाले ? का तो सर्व काही सोडून ख्रिस्ताचा अनुयायी बनण्याविषयी सांगत आहे ? आणि का मी स्वत: एक ख्रिस्ती आहे ? ह्यासाठी कारण एक ख्रिस्ती तो व्यक्ती आहे. ज्याला हे माहीत आहे की, येशू ख्रिस्ताच्या क्रुसखांबावरील बलीदानामुळे आणि त्यावर विश्वास ठेवून त्याची सुवार्ता मान्य करून मला माझ्या पापापासून उद्धार मिळाला आहे आणि ह्यासाठी आता मी परमेश्वराजवळ स्वर्गामध्ये जाईल. हाच तो खरा आनंद आहे, हीच ती खरी शांती आहे आणि हीच ती खरी आशा आहे. ज्याची आवश्यकता जगातील सर्व मानवांना आहे. कारण कोण्याही व्यक्तिने पृथ्वीवर जगातील प्रत्येक वस्तू प्रत्येक सुख प्राप्त केले, परंतु आपल्या पापापासून मुक्ती आणि पापक्षमा प्राप्त केल्याशिवाय ह्या जगातून गेला तर त्या मनुष्याची काय इच्छा असेल? पृथ्वीवर तो एक मोठा शक्तीशाली व्यक्ती असू शकतो. आदरणीय आणि सन्माननीय होवू शकतो. तोएक प्रभावशाली व्यक्तीत्वाचा स्वामी होवू शकतो तो धन आणि मान-सन्मानवाला व्यक्ती होवू शकतो. परंतु ज्या क्षणी तो आपले प्राण सोडील तर ह्यातील कोणतीच वस्तू त्याच्या कामाची राहणार नाही. ह्यासाठी प्रभू येशूने शिकवले होते की, "मनुष्याने संपूर्ण जग मिळवले आणि आपला जीव गमावला तर त्याला काय लाभ ? अथवा मनुष्य आपल्या जीवाबद्दल काय मोबदला देणार (मत्तय १६:२६). ह्या कारणास्तव जर पृथ्वीवर एखादी वस्तू मौल्यवान आहे ती वस्तू म्हणजेच मनुष्याचा आत्मा होय. कारण सर्वकाही नाशवंत आहे, केवळ मनुष्याच्या आत्मा हाच अमर आहे. कारण मनुष्याचा आत्मा परमेश्वराचे स्वरूप आहे. कारण प्रारंभी देवाने मनुष्याला आपल्या स्वरूपाचे बनवले होते. ना केवळ मनुष्याला देवाने आपल्या स्वरूपाचे पण आपल्या प्रतिरूपाचेच बनवले होते पण शास्त्रात असे लिहिले आहे की, देवाने मनुष्याला आपल्या समानतेनुसार बनवले म्हणजेच सुरवातीला मनुष्य

परमेश्वराप्रमाणेच पवित्र व शुद्ध होता. म्हणजेच त्याच्यामध्ये पाप नव्हते. पण पाप करून मनुष्याने स्वत:ला अशुद्ध आणि अपवित्र बनवून घेतले आणि ह्याप्रकारे त्याने स्वत:ला देवापासून वेगळे केले. परंतु परमेश्वराचा धन्यवाद असो की त्याने आपल्या शब्दाला मनुष्य बनवून पृथ्वीवर पाठवले आणि त्याला आमच्या पापाचा दंड देवून आम्हाला पापापासून मुक्ती देवून आपल्याजवळ येण्याचा एक मार्ग दिला.

परंतु देवाला जे करायचं होते तेच त्याने केले आणि आता आपले कर्तव्य आहे की आम्ही त्याचे ऐकून त्याचे मानावे. म्हणजेच त्याच्या सुवार्तेला मानावे आणि त्याच्या आज्ञेद्वारे जीवन जगावे.

ooo

कोणत्या मार्गावर चालल्याने आम्ही परमेश्वराजवळ जावू शकतो ?"मार्ग" येशू ख्रिस्ताने म्हटले होते, मी आहे कारण तो म्हणजेच येशू ख्रिस्त देवाकडून आला होता तो देवाचा शब्द होता. तो देव होता तो स्वत: स्वर्ग सोडून पृथ्वीवर आला होता आणि त्याने भूतलावर एका मनुष्यरूपात येवून आपले स्वत:चे बलीदान देऊन साऱ्या मानवजातीच्या पापाचे प्रायश्चित्त केले आणि ह्यामुळेच त्याने म्हटले होते की 'मार्ग' मी आहे. माझ्याद्वारे प्रत्येक मनुष्य परमेश्वराजवळ जावू शकतो. कारण की तो सर्व जगाच्या पापाचे प्रायश्चित्त आहे.

सर्वांकरीता परमेश्वराची कृपा

माईकल एल. किंग

मित्रांनो, हे खरं आहे की जग एका विशाल बागेसारखे आहे. ज्यात प्रत्येक प्रकारचे रंगबेरंगी, लहान-मोठे सुगंधीत आणि असुगंधीत मुलायम व काटेरी झाडे झुडपे बघायला मिळतात. ह्या पृथ्वीवर सरासरी ६०० करोड लोक राहतात आणि त्या लोकांचे वेगवेगळे रंग-रूप आहेत. वेगवेगळ्या भाषा, वेगवेगळी संस्कृती पण त्या सर्व लोकांना एकाच देवाने बनवले आहे. आम्हा सर्वांचा तो परमेश्वर पिता कोणाचाही पक्षपात करीत नाही.

जेव्हा आम्ही शारीरिक दृष्टिकोनातून ह्या गोष्टीवर विचार करतो व आम्ही पाहतो त्या स्वर्गीय पित्याने आम्हा सर्वांसाठी पाणी आणि हवा आणि प्रत्येक प्रकारचे खाण्यापिण्याची वस्तू निर्माण

केल्या आहेत. त्याच्या ऊन आणि पावसाचे आम्ही सर्व भागीदार आहोत. तो कुणाचाही पक्षपात करत नाही. होय तो आपली कोणतीही वस्तु जोरजबरीने देत नाही. पण त्याने आम्हा सर्वांसाठी त्या वस्तू बनवल्या आहेत आणि ते सर्व निर्णय आम्हावर आहे की, आम्ही त्याने दिलेल्या वस्तू प्राप्त करून खाणेपिणे व ग्रहण करणे त्या लाभ घेणे आम्हाला स्वत: करावे लागते. देव कुणाचाही पक्षपात करीत नाही. त्याच्यासमोर सर्वजण आपण समान आहोत. त्याने सर्व काही सर्वांसाठी निर्माण केले. पण त्या गोष्टीला प्राप्त करणे व त्याचा लाभ घेणे हे सर्व काम आमचे आहे आणि जेव्हा ह्या गोष्टीला आम्ही आत्मीक दृष्टिकोनातून पाहतो तर तिथे सुद्धा आम्हाला हीच गोष्ट मिळते की, आता आम्ही सर्व ही गोष्ट जाणतो की सर्व जण पापी आहोत म्हणजेच पृथ्वीवर कोणीही असा मनुष्य नाही की ज्या व्यक्तीने कधीच कोणतेच पाप केले नाही. वास्तविकता: सर्व जग पापांच्या हातात आहे.जिथे मनुष्य आहे तिथे पाप आहे आणि पापामुळे साऱ्या मानवजातीचे भविष्य केवळ नरक आहे. कारण पापासोबत कोणताच मनुष्य देवाच्या पवित्र स्वर्गामध्ये प्रवेश करू शकत नाही. परंतु देव आमचा स्वर्गीय पिता आहे. त्यानेच आम्हास बनविले आहे आणि ह्यामुळे तो आमच्यावर प्रेम करतो आणि कारण तो आमच्यावर प्रेम करतो आणि त्यामुळे त्याची इच्छा आहे की आम्ही सर्वचे सर्व त्याच्याजवळ येऊन त्याच्यासोबत स्वर्गात रहावे. परंतु पाप मध्ये येते व मनुष्याला देवाजवळ जाण्यापासून अडवते.

म्हणून ह्यासाठी पृथ्वीवर मनुष्याचा सर्वात मोठा प्रश्न पाप आहे. पाप सर्वांच्या जीवनात आहे पाप मनुष्याला देवापाशी जाण्यापासून अडवते. मनुष्याने जमिनीवर मोठे मोठे काम केले आहे आणि तो बहुत मोठे मोठे काम करू शकतो; परंतु मनुष्य पापाच्या शिक्षेपासून आपणाला (स्वत:ला) मोकळे करू शकत नाही. ज्याप्रकारे जीवन आणि मृत्यू मनुष्याच्या हातामध्ये नाही. त्याचप्रकारे पापापासून सुटका मिळवणे

सुद्धा मनुष्याच्या हातामध्ये नाही.

शास्त्रात लिहिले आहे की, सर्वांनी पाप केले आहे. (रोम ३:२३) परंतु शास्त्रसुद्धा सांगते की, परमेश्वराचा हात इतका लहान नाही की तो मनुष्याला पापांच्या खाचेतून बाहेर काढू शकणार नाही आणि तो असा बहिरा नाही की मनुष्याची तारणासाठी आवाज तो ऐकू शकणार नाही. परंतु तुमचे अपराध व तुमच्या पापांमुळे त्याचे तोंड तुम्हा पासून लपवित आहे व तो तुमचे ऐकत नाही. (यशया ५९:१-२)

ह्यामुळे परमेश्वराजवळ येण्यालायक बनण्यासाठी त्याच्या स्वर्गामध्ये प्रवेश करण्यायोगे बनण्यासाठी मनुष्याला आपल्या पापापासून सुटका मिळणे आवश्यक आहे. परंतु मनुष्य काहीही करून व काहीही देवून आपल्या पापांपासून मुक्तता मिळवू शकत नाही. त्याला देवाची गरज आहे कारण की फक्त देवच काही असा उपाय काढू शकतो की ज्यामुळे मनुष्याला पापाची शिक्षा पण मिळावी म्हणजेच ज्यामुळे मनुष्याच्या पापाचे प्रायश्चित्त पण व्हावे आणि त्याला पापांपासून मुक्ततापण मिळावी, आणि देवाच्या वचनाचे पुस्तक पवित्रशास्त्र यामध्ये आम्हाला ही सुवार्ता मिळते की, परमेश्वराची ती योजना जी सर्व लोकांच्या तारणाचे कारण आहे. साऱ्या जगामध्ये प्रकट आहे तो आम्हाला सुचवितो की आम्ही सर्व अभक्ती आणि संसारिक अभिषांवरून मन फिरवून धार्मिकतेनुसार जीवन जगावे. धन्य आशा म्हणजे आपला थोर देव व तारणारा असा जो येशू ख्रिस्त त्याचे गौरव प्रगट होण्याची वाट पहात आपण अभक्तीला आणि ऐहीक वासनांना नाकारून सांप्रतच्या युगात मर्यादेने नितीने व सुभक्तीने वागावे. त्याने स्वत:ला आपल्याकरिता दिले. ह्यासाठी की त्याने खंडणी भरून आपल्याला सर्व स्वैराचारापासून मुक्त करावे आणि चांगल्या कामात तत्पर आपले स्वत:चे लोक आपणासाठी शुद्ध करून ठेवावे(तीत २:११-१५).

म्हणजे ह्याप्रकारे आम्ही पाहतो की, सर्व जगातल्या लोकांसाठी पापांपासून मुक्तता मिळविणे गरजेचे आहे. सर्व मनुष्यावर प्रगट आहे

आणि परमेश्वराची ती योजना आहे की त्याने आपल्या सोबत राहणारे आपले पवित्र वचन ज्याला त्याने मनुष्यरूपी ह्या जगामध्ये पाठवले ते आपल्या एकुलत्या एक पुत्राच्या रूपात, एका मनुष्याप्रमाणे पृथ्वीवर पाठवले आणि त्याच्याद्वारे मनुष्यामध्ये मोठ-मोठी सामर्थ्यशाली कामे केली होती आणि मोठमोठी महत्त्वपूर्वक शिकवण दिली होती. नंतर त्यालाच देवाने आपल्या अद्भूत ज्ञानाने व आपल्या विशाल सामर्थ्याने पापी मनुष्यांच्या द्वेषास आणि विरोधास निशाणा बनवले, म्हणून ज्या लोकांनी देवाच्या निर्दोष आणि एकुलत्या एका पुत्राला पकडून आणि त्याला दोषी ठरवून त्याला एका अपराध्याप्रमाणे क्रुसखांबावर चढवून मारले आणि ह्याप्रकारे देवाने आपल्या महान आणि अद्भूत योजनेला पूर्ण केले होते की त्याने साऱ्या जगाचे व सर्व लोकांच्या पापांबद्दल आपल्याच एकुलत्या एक पुत्राला दंडीत केले आणि तो क्रुसखांबावर आपल्या निर्दोष बलीदानामुळे साऱ्या जगातील लोकांच्या पापांबद्दल परमेश्वराच्या दृष्टीने प्रायश्चित्त ठरला.

आणि ह्या प्रकारे आज पृथ्वीवर कोठेही कोणीही व्यक्ती येशू ख्रिस्तावर विश्वास ठेवून आणि पापापासून आपले मन फिरवून आणि आपल्या पापांच्या क्षमेसाठी येशू ख्रिस्ताच्या आज्ञेनुसार पाण्यामध्ये बाप्तीस्मा घेवून परमेश्वराच्या योजनेनुसार आपल्या पापासून उद्धार प्राप्त करू शकतो आणि ह्याप्रकारे देवाचे मुले होवून एक चांगले आणि नीट आणि पवित्र जीवन जगू शकतो आणि जो मनुष्य देवाच्या इच्छेनुसार असे करतो तो हे जाणतो की त्याला आपल्या पापांची शिक्षा मिळणार नाही. कारण की देवाचा पुत्र येशू ख्रिस्त त्याच्या पापाचे प्रायश्चित्त आहे आणि तो ह्या जीवनानंतर त्या स्वर्गातील उत्तम जीवनामध्ये प्रवेश करील, जेथे परमेश्वर आणि त्याचे लोक सर्वदा राहतील.

काय तुम्ही परमेश्वराच्या सुवार्तेला मान्य केले आहे? काय आपण परमेश्वराच्या सुवार्तेला मान्य करून त्याच्या स्वर्गामध्ये प्रवेश करण्यालायक स्वत:ला तयार कराल? ०००

साक्षी पुरावा

त्याने आपली दृष्टी वर लावली...

बेट्टी बर्टन चोट

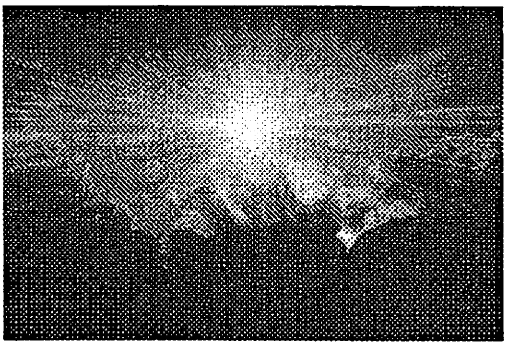

एका प्रखर उन्हाच्या दिवशी दोन माणसे रस्त्याने चालली होती. बॉब थबकला, कागदाचा लहान तुकडा त्याच्या पायाजवळ फडफडत होता. "हे काय आहे?" त्याने विचारले, "अरे, काही महत्त्वाचे नाही. एखाद्या लहान मुलाचा शाळेचा पेपर आहे, कदाचित गृहपाठ असेल. बघ,अंक बनवण्यासाठी सुद्धा त्याचा त्रास बघ. हा कदाचित पहिलीचा आहे. याचे हे बेरजेचे गणित चुकले आहे. २ + २ = ५. चूक !" तो हसला.

"नाही, तुझ्या स्पष्टीकरणासाठी, उद्देश आणि हुशारीची गरज आहे." बिल नाकारून उद्गारला, "मी म्हणेल की कितीतरी मिलियन वर्षापेक्षा जास्त तो कागद हळू आणि संथपणे निर्माण झाला. जे मुलानी गणित सोडवले तो फक्त काळाचा, वयाच्या नुसार झालेला परिणाम आहे."

बॉबने आश्चर्यकारक रितीने पाहिले पण तो काहीच म्हणाला नाही. थोडेसे पुढे गेल्यावर ते एका उतरत्या टेकडीवर उंचावर होते. जेथपर्यंत नजर जाईल, तेथपर्यंत गुडघ्याएवढी पिकलेल्या धान्याची शेती होती. "ही शेती चालविणारा माणूस खरंच एक सामर्थ्यवान व्यवस्थापक आहे. तो उद्गारला "अशा प्रकारच्या हजारो एकरच्या शेतीमध्ये पीक लावणी आणि कापणी करण्यासाठी कोणत्या प्रकारचे नियोजन आणि यंत्रसामुग्री लागत असेल ?

"तू पुन्हा एकदा चुकतोय." बिल उत्तरला. हे फक्त शेती सारे दिसत आहे. पण हे तसे नाही. हजारो वर्षापूर्वी लहान ओळी विकसित होण्यास सुरूवात झाली आणि शेवटी माती जेव्हा तयार होती 'बी' दूर अंतरावरून उडत येवून इथे पडले. याचा परिणाम तू आता पाहतोस. पण हे सर्व होण्यासाठी हजारो वर्ष लागले.

"तझे म्हणणे आहे की यासाठी कुठल्या विचारांची आणि तज्ञतेची गरज नाही पडली?" बॉबने विचारले.

"नाही, हे फक्त घडले. तुला माहीत आहे. पुरेसा वेळ दिला गेला तर काहीही घडू शकते."

तेवढ्यात एक लाल रंगाची स्पोर्टी कार जोरात बाजूने गेली. बॉबने स्वत:ला वाचविण्यासाठी बाजूला उडी मारली.

"तू पाहिलंस तो नक्की दीडशे मैल ताशी या वेगाने चालवित होता. मला आश्चर्य वाटते अशा मजबूत, सामर्थ्यशाली इंजिन ज्याद्वारे एवढा वेग येतो, कोणी बनवले असेल?

"खरे तर बिल कार कडे पाहत म्हणाला, "कोणीही ती कार बनवली नाही. तुला माहीत आहे. पुरेशा वेळेनुसार, काळाप्रमाणे ती विकसित झाली. नैसर्गिक निवड प्रक्रियेनुसार त्यांनी स्वत:ला सुधारले जेणे करून तू आता ही लाल गाडी (कार) तुफानी वेगाने पळतांना पाहू शकतो. पण अशा प्रकारचे आश्चर्य एका रात्रीत निर्माण होत नाही. त्यासाठी हजारो वर्ष लागतात.

दुसऱ्या टेकडीच्या टोकावरून ते शहराची बाह्यरेषा पाहू शकत होते. तुला माहीत आहे. हुशार, स्मार्ट आर्किटेक्टने ह्या सर्व इमारती डिझाईन केल्यात. बॉब म्हणाला, हे शहर खूपच मोठे पण सुंदर आहे. कधी कधी मला आश्चर्य वाटते की कुणी एवढे सुंदर नियोजन आणि बांधकाम करण्याचे धाडस कसे करू शकते. मला कळत नाही कुठून सुरूवात केली.

"हे हजारो वर्षापूर्वी सुरू झाले जेव्हा हे सर्व एक ऐतिहासिक समतल, ज्वालामुखी आणि उष्ण वायू होते." बिलने उत्तर दिले "तुला माहीत आहे की, भौतिक आणि रासायनिक नियमामुळे हे सर्व तत्त्व एकमेकांना एकत्र ओढतात. ह्यामुळे एका ठराविक काळानंतर ह्या नियमामुळे हे सर्व एकत्र आले आणि आज तू हे पाहतोस. यामागे कोणीही महान आर्किटेक्चर नाही आणि कोणीही असा महान बांधकाम करणारा बिल्डर वगैरे नाही. ज्याने या भिंती, इमारती बांधल्या. एका ठराविक काळानंतर जगिक नियमानुसार ते झाले.

एवढ्यात रात्र झाली. बॉब आणि बिल एका पाट्याच्या शेजारी जंगल परिसरात पोहचले होते. त्यांनी त्यांचा तंबू बांधला. आगीची व्यवस्था करून आपले रात्रीचे जेवण बनवून खाल्ले आणि नंतर आगीजवळ आरामात बसले. "तला माहीत आहे?" बॉब विचार करून बोलला" जव्हा मी वर चांदणे बघतो, तेव्हा माझे मन परमेश्वराच्या महानतेमुळे व सामर्थ्यामुळे भरून येते. ते म्हणतात, अशा शेकडो हजारो आकाशगंगा आहेत. हे अंतराळ अंतहीन आहे. तरीही देवापाशी केवळ याच्या बाहेर काही बनवण्याचे नाही तर प्रत्येक जीवित प्राण्याच्या अतिसूक्ष्म कणामध्ये देखील सामर्थ्य आहे. तुला याचे आश्चर्य वाटेल ते कशा प्रकारे असेल. एके दिवशी प्रत्यक्ष त्याच्या उपस्थितीत, "तो जसा आहे तसा पाहणे" कसे वाटेल जेव्हा न्याय होईल की आपल्याला जे जीवन दिले ते आपण कसे जगलो हे सांगायला.

"जव्हा मी त्या चांदण्याकडे बघतो" बिल हसत म्हणाला, "मला

वाटते, हे सर्व स्वत:हून प्रस्थापित होण्या साडे चौदा बिलियन वर्षे लागली आणि मी देवाचा विचार करीत नाही. मी माझ्या मनाला पूर्वीच ठाम केले आहे. असा कुणीही देव नाही. आम्हीही कधी ही यासाठी जात नव्हतो की कुठेतरी जाऊन सामर्थ्यशाली आत्मिक अध्यात्मिक गोष्टी पाहण्यास ज्या सगळीकडे आहेत, त्या पाहून अचानक आपले डोळे उघडावे.

त्या रात्री बिल मरण पावला आणि "... त्याने आपली दृष्टी वर लावली..." (लुक १६ : १९-३१) बेट्टी बर्टन चोट विनोना येथे काम करतात. वर्ल्ड इवेंजिलिज्म टीमध्ये एम एस आहेत.

ooo

दुसऱ्या टेकडीच्या टोकावरून ते शहराची बाह्यरेषा पाहू शकत होते. तुला माहीत आहे. हुशार, स्मार्ट आर्किटेक्टने ह्या सर्व इमारती डिझाईन केल्यात. बॉब म्हणाला, हे शहर खूपच मोठे पण सुंदर आहे. कधी कधी मला आश्चर्य वाटते की कुणी एवढे सुंदर नियोजन आणि बांधकाम करण्याचे धाडस कसे करू शकते. मला कळत नाही कुठून सुरूवात केली.

बाप्तिस्मा - एक प्रारंभ

जिमि जीविडेन

जेव्हा एखाद्याचा बाप्तिस्मा होतो तेव्हा तेथे आनंद का होतो? त्याचे एक कारण हे की बाप्तिस्मा म्हणजे एक नवी सुरूवात. "म्हणून जर कोणी ख्रिस्ताच्या ठायी असेल तर तो नवी उत्पत्ती आहे, जुने ते होऊन गेले; पाहा ते नवे झाले आहे." (२करिंथ ५:१७)

बाप्तिस्मा हा नवा जन्म आहे. जेव्हा कोणी देवाच्या वचनाच्याच द्वारे येवून पाणी आणि आत्म्याच्या द्वारे जन्म घेतो तो देवाच्या राज्याचा नागरिक बनतो. येशूने म्हटले, "मो तुम्हाला खचित खचित सांगतो,

पाण्यापासून व आत्म्यापासून जन्म घेतल्यावाचून कोणीही देवाच्या राज्यात प्रवेश करू शकत नाही" (योहान ३:५). मूल ह्या नात्याने तो देवाला "अब्बा बापा" अशी हाक मारू शकतो. त्याला कुटुंबाची काळजी असते आणि तो वारसदार बनतो.

बाप्तिस्मा हे पुनरूत्थान आहे. हा एक असा सोहळा आहे ज्यात एखादा त्याच्या जुनेपणाला मरतो आणि बाप्तिस्म्यामध्ये पुरल्या जातो. त्यानंतर "जीवनाच्या नविनतेमध्ये" चालण्यासाठी तो उठविल्या जातो (रोम ६:४-६). बाप्तिस्मा ती कृती आहे जी सर्व गोष्टींना नवीन बनविते. जसा येशू दैहीक मरणातून पुनरूत्थित झाला होता, तसे आपण आध्यात्मिक मरणातून पुनरूत्थित होतो.

बाप्तिस्मा हा तारणाचा सोहळा आहे. जेव्हा जगाचा पाण्याने नाश झाला त्या नोहाच्या तारणाच्या साम्याला अनुसरून पेत्राने म्हटले, "आणि त्या पाण्याचा नमुना जो बाप्तिस्मा.... तुम्हास तारीत आहे." (१ पेत्र ३:२१) अगदी जसे जेव्हा जगाचा पाण्याने नाश होत होता तेव्हा नोहाच्या आज्ञापालनाने त्याला आणि त्याच्या कुटुंबाला वाचविले, तसे जेव्हा जगाचा नाश अग्नीद्वारे होईल तेव्हा एखाद्याचे बाप्तिस्म्यातील आज्ञापालनाद्वारे तारण होईल.

○ ○ ○

"म्हणून जर कोणी ख्रिस्ताच्या ठायी असेल तर तो नवी उत्पत्ती आहे, जुने ते होऊन गेले; पाहा ते नवे झाले आहे."

(२करिंथ ५:१७)

पवित्र शास्त्रातील व्यक्तिरेखा

क्लेरेन्स डिलोच ज्यूनी.

मला दानिएलाबद्दल वाचायला आवडते. अत्यंत तरुण असताना देखील त्याचे देवाशी असलेले संबंध आपल्यापैकी जर कोणी स्वत:बाबात तुलना केल्यास क्वचित आढळतील.

हे विशेषत्वाने समजून घेणे कौतुकास्पद आहे की त्याच्या तरुणपणाच्या वेळेपासून ते मृत्यूच्या वेळेपर्यंत दानिएलास त्याच्या जन्मभूमीपासून दूर रहावे लागले. आम्हाला असे वाटते की दानिएलाच्या ह्या विश्वासाच्या सतत प्रगटीकरणाच्या परिणामस्वरूप देवाने त्याला त्याच्या शेवटच्या काळामध्ये त्याच्या घरी परतण्यास परवानगी दिली असेल. तरीही देवाने त्याची जेथे गरज होती तेथे त्याला ठेवले आणि

त्याने तेथे सेवा केली.

वृद्ध असताना आणि त्याने स्वत:चा नावलौकिक मिळवला असताना देखील आणि मेदी व पारसी ह्यांच्या साम्राज्यात एक मुख्य प्रशासक म्हणून त्याची निवड झालेली असताना देखील दानिएलास त्याच्या विश्वासाचे प्रमाण दर्शविण्यास पाचारण करण्यात आले होते.

दारयावेश (मेदी) राजा त्या काळात राज्य करीत होता आणि तो खरं तर दानिएलाचा मित्र होता. त्याने फर्मान सोडले की तीस दिवस पर्यंत राजाशिवाय कोणाही देवाची अथवा मानवाची आराधना जो कोणी करील तर त्यास सिंहाच्या गुहेत टाकण्यात येईल. दानिएलास नष्ट करावे म्हणून त्याच्या शत्रुनी मुद्दामहून घडविले होते.

हे आव्हान पेलतांना, कदाचित एखाद्याला वाटेल की दानिएलाने तीस दिवस पर्यंत त्याच्या देवाची आराधना करावयाचे थांबवावे किंवा कदाचित त्याने प्रार्थनेच्या वेळा लपविण्याचा प्रयत्न करावा. त्याने ह्याही पेक्षा प्रामुख्याने त्याच्या शत्रूपासून स्वत:ला वाचविण्यासाठी अधिक तीव्रतेने वा आर्ततेने गुप्त प्रार्थना करायला हवी होती असेही एखाद्याला वाटू शकते.

अर्थपूर्ण सत्यता ही आहे की दानिएलाने कोणतीही गोष्ट बदलली नाही. त्याने काहीही सुरू किंवा बंद केले नाही. तो ज्या प्रकारे दैनंदिन जीवन जगत होता. तसाच तो जगत राहिला. दानिएलाच्या विश्वासाप्रमाणे जगण्यासाठी देव आम्हा सर्वांना मदत करो.

○ ○ ○

दैनंदिन ख्रिस्ती जीवन

मला शांती कुठे मिळू शकते?

जॅक डब्ल्यू कार्टर

आपण त्रासांनी आणि संकटांनी भरलेल्या जगात रहात आहोत. एक भांडण मिटत नाही की दुसरे सुरू होऊन जाते. आजारपण,आर्थिक बिकट स्थिती, मरण यासारख्या अनेक गोष्टी आपल्या जीवन आणि सुरक्षेसाठी धोकादायक आहेत. काही गोष्टी वेगाने बदलत आहेत आणि असे वाटते की जग पुढे जात आहे. आणि सतत बदलत आहे. मनुष्याची एवढी किंमत राहिली नाही जी आधी असायची. आपण मानवी जीवन आणि किंमतीवान श्वासाच्या जागेवर अंकाच्या गणनेनीच गोष्ट करतो. ह्या सर्वांच्या मध्ये मानव शांतीच्या शोधात आहे. मनाची शांती आणि इतर लोकांसोबत समेटाच्या शोधात

आहेत. अशा अनिश्चित जगामध्ये ते ह्याला कसे प्राप्त करू शकतात.

ख्रिस्त आमची शांती :

येशूख्रिस्त ह्याचे उत्तर आहे. त्रासांनी भरलेल्या ह्या जगाच्या प्रवासामध्ये तो आम्हासाठी दिल्या गेलेली परमेश्वराची शांती आहे. येशूने आपल्या शिष्यांना म्हटले होते, "मी तुम्हास शांती देऊन ठेवितो, मी आपली शांती तुम्हास देतो, जसे जग देते तसे मी तुम्हाला देत नाही. तुमचे अंत:करण अस्वस्थ अथवा भयभीत होऊ नये." (योहान १४:२७). येशू दु:खी व भयभीत अंत:करणाला घेऊन शांतीपूर्ण अंत:करण देतो.

सर्वात प्रथम तो परमेश्वरासोबत समेट घडवितो. पवित्र शास्त्र सांगते की आपल्या पापामुळे मी आणि तुम्ही परमेश्वराचे शत्रू आहोत. रोम येथील ख्रिस्ती लोकांना पौलाने समजाविले होते की, "कारण आपण शत्रू असता देवाबरोबर त्याच्या पुत्राच्या मृत्यूद्वारे आपला समेट झाला, तर आता समेट झालेला असता त्याच्या जीवनाने आपण विशेषकरून तारले जाणार आहो." (रोम ५:१०) आपल्या पापामुळे खरोखर आपण पहिले परमेश्वराचे शत्रू होतो पण वधस्तंभावर येशूच्या मृत्यूद्वारे परमेश्वरासोबत समेट झाल्यामुळे आता आपण त्याचे मित्र बनले आहो. पाप आम्हाला परमेश्वरापासून वेगळे करिते. पण येशू त्या पापासाठी मरण पावला. जेव्हा आपण ख्रिस्ताजवळ येतो तेव्हा आमचे पाप क्षमा केल्या जाते आणि आम्हाला खात्री दिल्या जाते की परमेश्वराने त्या पापांना आमच्या विरुद्ध ठेवले नाही. लोक हे मानतात की ते परमेश्वराच्या दृष्टीने पापी आहेत आणि ही गोष्ट त्यांच्या अंत:करणाला त्रासून टाकीते. त्यांना समजून येते की एक दिवस न्यायाच्या वेळी त्यांना परमेश्वरासमोर त्या पापांचे उत्तर द्यावे लागेल. परंतु जेव्हा ख्रिस्त त्यांचे पाप काढून घेतो तेव्हा त्यांचा विवेक शुद्ध होऊन जातो, त्याद्वारे त्यांना शांती मिळते. ख्रिस्ती व्यक्तीला आता त्याचे पाप सतावित नाहीत. परमेश्वराच्या पुत्राच्या मृत्यूद्वारे त्याला

त्यासोबत मिळविल्या जाते.

अंत:करणाची शांती :

दुसरे, ख्रिस्ती व्यक्तीला आंतरिक शांती मिळते. तो परमेश्वरावर भरवसा ठेवतो. त्यामुळे आता त्याला त्यामधील कोणत्याही गोष्टींची चिंता करण्याची आवश्यकता नाही, की ज्याची चिंता जगातील बहुतेक लोकांना असते. अन्न, वस्त्र आणि निवाऱ्याच्या संबंधी येशूने म्हटले की, "तर तुम्ही प्रथम त्याचे राज्य व त्याची धार्मिकता मिळवावयाची खटपट करा, म्हणजे याबरोबर तिही सर्व तुम्हास मिळतील." (मत्तय ६:३३) जगातील बहुतेक लोक भौतिक सुरक्षेचीच चिंता करतात. त्यांचा अधिकाधिक वेळ भविष्यासाठी जमा करण्यासाठीच जातो. परंतु ख्रिस्ती व्यक्ती ह्या गोष्टींची चिंता करीत नाही. त्याला माहीत आहे की जो परमेश्वर पाखरांकडे लक्ष देतो आणि त्यांना अन्न देतो तो पाखरांपेक्षा आपल्या लोकांवर अधिक प्रेम करितो. तो येशूच्या अभिवचनावर विश्वास ठेवतो की, "जे रानातले गवत आज आहे व उद्या भट्टीत पडते त्याला जर देव असा पोषाख घालतो, तर अहो तुम्ही अल्पविश्वासी, तो विशेष करून तुम्हाला पोषाख घालणार नाही काय?(मत्तय ६:३०)"

एकमेकांसोबत शांती :

शेवटी असे की, ख्रिस्ती व्यक्ती आपल्या शेजाऱ्यासोबत शांतीने रहातो. तो कोणाही विरुद्ध आपल्या अंत:करणात द्वेष ठेवत नाही. ह्या व्यतिरिक्त येशूने आपल्या शिष्यांना आज्ञा दिली आहे, मी तर तुम्हास सांगतो, तुम्ही आपल्या वैऱ्यांवर प्रीती करा आणि जे तुमचा छळ करितात त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा" (मत्तय ५:४४).

खरोखर ख्रिस्तावर विश्वास ठेवणाऱ्यांनी आपल्या जीवनातील प्रत्येक क्षेत्रात शांती मिळविली आहे. जरी ती परमेश्वरासोबत समेटाची बाब असो वा आपल्या सोबत व आपल्या शेजाऱ्यासोबत समेटाची बाब असो.

o o o

परमेश्वर

परमेश्वराचा न्याय

वेयन बॅरियर

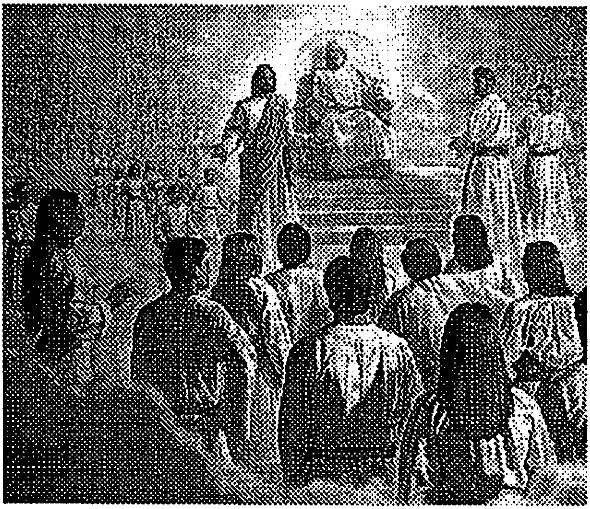

वाचा उपदेशक १२ :१३, १४

१) परमेश्वर वास्तविक आहे आणि त्याने मनुष्यावर आपली इच्छा प्रकट केली आहे.

२) मनुष्य जे काही करतो किंवा करण्यास अपयशी ठरतो. त्यासाठी त्याला उत्तरदेही ठरविल्या जाणार.

३) त्याच्या विचारांसोबतच त्याची कार्ये परमेश्वरासमोर बिलकूल उघड आहेत आणि एक दिवस त्यांना उघड करून न्याय केला जाईल.

मुख्य भाग

क) काय न्याय होईल. (मत्तय २५:३१,३२; इब्री ९:२७; २ पेत्र २:९; ३ :७; १ योहान ४:१७) ?

ख) काय आमचा न्याय दिल्या गेलेल्या संधीनुसार होईल. (मत्तय ११ :२२, लुक १२:४८)

ग) काय आमचा न्याय आमच्या कृत्यानुसार होईल. (यिर्मया १७:१०; मत्तय १६:२६; २ करिंथ ५:१०; १ पेत्र १:१२; प्रगटी २०:१२; २२:१२) ?

घ) कोणाचा न्याय होईल. (उत्पत्ति १८:२५; स्तोत्र ५८:११; ९६:१३; उपदेशक ३:१८; १२:१३,१४; इब्री १२:१३)?

सारांश :

क) परमेश्वर आमचा न्याय आपला पुत्र येशूच्या द्वारे करील. (मत्तय २५:३७; योहान ५:२२; प्रेषित १०:४२; १८:३१; रोम २:१६; १४:१०; २ तिमथी ४:१)

ख) काय आज्ञा न पाळणाऱ्यांना देवाची कृपा वाचविल. (कलस्सै २:८-१०; २ थैस्सलनी १:७-९; १ पेत्र ४:१७,१८.)

० ० ०

> परमेश्वर वास्तविक आहे आणि त्याने
> मनुष्यावर आपली इच्छा प्रकट केली आहे.

दहा आज्ञा

विलियम वुडसन

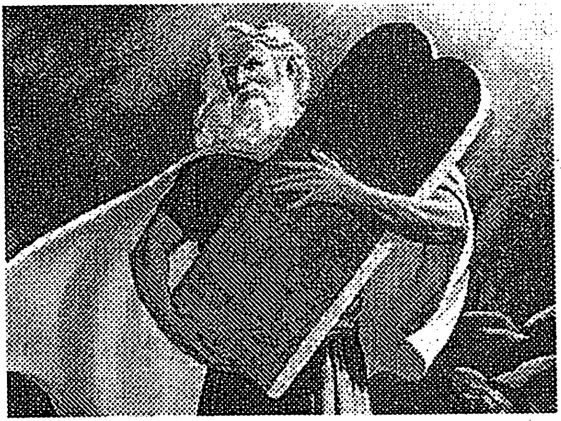

गलती ३:१९ मध्ये पौल नियमाशास्त्राचा उद्देश्य आणि कालावधी दाखवतो. ''ज्या संतानाला वचन दिले ते येईपर्यंत.'' त्याने पहिलेच समजावून सांगितले होते की, ''ते संतान ख्रिस्त आहे.'' (व.१६) ह्याचा अर्थ असा होतो की, नियमशास्त्र ख्रिस्ताच्या येण्यापर्यंत रहाण्यासाठी तयार केल्या गेले होते. पौल पुढे म्हणतो की, ''नियमशास्त्र आपल्याला ख्रिस्ताकडे पोहचविणारे बालरक्षक होते.'' (व२४) आणि मग आणखी सांगतो की, ''आपण ह्यापुढे बाल रक्षकाच्या अधीन नाही.'' (व.२५) नियमशास्त्र हे वर्गशिक्षक (बालरक्षक) होते आणि आता आपण वर्ग शिक्षकाच्या अधीन

नाही.

अनेक वचने आहेत की ज्याद्वारे माहीत होते की ख्रिस्ताने क्रुसावर नियमशास्त्राला हटविले. "आपल्याविरुद्ध असलेले म्हणजे आपल्याला प्रतिकुल असलेले विधीचे ऋणपत्र त्याने खोडले व वधस्तंभाला खिळून त्याने ते रद्द केले." (कलस्सै २:१४)

".... नियमशास्त्रही बदलणे आवश्यक आहे. पूर्वीची आज्ञा कमजोर व निरूपयोगी झाल्यामुळे ती रद्द झाली आहे.(इब्री ७:१२, ७:१८-१९; ८:८, ९:१५) क्रुसावर येशूच्या मृत्यूसमयी जुन्या कराराच्या आज्ञेला नाहीसे केले गेले. जेणे करून नव्या कराराला स्थापित केले जावे (इब्री १०:९).

त्या नाहीशा केल्या गेलेल्या नियमशास्त्रात दहा आज्ञा देखील समाविष्ट होत्या. त्या दहा आज्ञा "दगडी पाट्यावर" लिहिल्या गेल्या होत्या. (अनुवाद ४:१२-१३). "मृत्यूचा करार" "दोषी ठरविणारा" आणि 'नाहीसा होणारा" होता. आज आमच्यासाठी 'धर्मिक ठरविणारा" "ख्रिस्ती करार" आहे, जो गौरवात दहा आज्ञापेक्षा अधिक "अढळ आहे" (२ करिंथ ३:६-११).

सिद्धांतरूपामध्ये ख्रिस्ताच्या मृत्यूनंतर एक सोडून बाकी सर्व आज्ञा पुन्हा सांगितल्या गेल्या आहेत.

१) माझ्याशिवाय तुला अन्य देव नसावे. (प्रेषित १७:२३-३१; रोम १:२३-२५; १ करिंथ ८:४-६).

२) तू आपल्यासाठी कोरीव मूर्ती करू नको. (प्रेषित १४:११-१७; १ करिंथ ६:९-१०; १०:७; १४, १९,२०; २ करिंथ ६:१६, १७; गलती ५:१९-२१; इफिस ५:३-६; कलस्सै ३:५, १ योहान ५:२१; प्रकटी २१:८).

३) तू आपल्या परमेश्वराचे नाव व्यर्थ घेऊ नको. (याकोब ५:१२)

४) तू शब्बाथ दिवसाची आठवण ठेवून पवित्रपणे तो पाळ. केवळ हीच एक आज्ञा आहे की जिला ख्रिस्ताच्या मृत्यूनंतर पुन्हा

सांगितल्या गेले नाही. नवीन करारातील मंडळीमध्ये शब्बाथाचा दिवस उपासनेचा दिवस नव्हता. मंडळी प्रभू भोजनामध्ये भाग घेण्यासाठी आणि वर्गणी वेगळी काढून ठेवण्यासाठी आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी एकत्र येत होती. (प्रे.कृ.२०:७; १ करिंथ १६:१-२) शब्बाथा पाळण्यासाठी चुकीचे ठरविल्या गेले(गलती ४:१०-११; कलस्सै २:१६-१७).

५) तू आपल्या बापाचा व आपल्या आईचा मान राख (इफिस ६:३; कलस्सै ३:२०).

६) तू खून करू नको (राम १३:९;१ योहान ३:१५; प्रकटी २१:८; २२:१५).

७) व्यभिचार करू नको (रोम १३:९; १ करिंथ ६:१३-१८; गलती ५:१९-२१; इफिस ५:३-६; कलस्सै ३:५; १ थैस्सलनी ४:४-७; इब्री १३:४; प्रकटी २१:८; २२:१५).

८) चोरी करू नको. (रोम १३:९; १ करिंथ ६:१०-११; इफिस ४:२८).

९) आपल्या शेजाऱ्याविरुद्ध खोटी साक्ष देऊ नको (रोम १३:९).

१०) आपल्या शेजाऱ्याच्या घराचा लोभ धरू नको(रोम ७:७; १३:९; १ करिंथ ६:१०; इफिस ५:५ कलस्सै ३:५; १ तिमथी ६:९-११; १७; इब्री ३:५).

ह्या गोष्टीने व्यथित होऊ नका की दहा आज्ञांना रद्द केल्या गेलेले आहे. लक्षात ठेवा की एक नवीन करार करण्यात आलेला आहे.

ooo

देवाचा विवाहासंबंधी नमुना

जॅक हॅरिमन

देवाने मोशेच्याद्वारे उत्पत्ती २:२४ मध्ये म्हटले, "यास्तव पुरुष आपल्या आईबापास सोडून आपल्या स्त्रीशी जडून राहील; ती दोघे एकदेह होतील." पवित्रशास्त्रामधील हा भाग विवाहसंबंधी मुख्य पाया आहे. हे वचन अगदी बरोबर का? कारण देवाने स्वत: आदाम आणि हवेचा एदेन बागेमध्ये पहिला लग्नविधी लावला. अनेक परिवार स्वत:ला बिकट परिस्थित पाहत आहेत. उत्पत्ती २:२४ आम्हाला विवाहासंबंधी पुष्कळ सत्य शिकविते की जे आम्हाला शिकणे आवश्यक आहे.

विवाह हा भिन्नलिंगी म्हणजे एक पुरुष व एका स्त्रीमध्ये झालेला असावा हे आपण शिकलो. काही वर्षापूर्वी ह्यासंबंधी इतके जास्त बोलले जात नव्हते पण समलैगिंक विवाह आणि बहुविवाह यांचे आजच्या काळात समर्थन केल्या जात आहे. म्हणून यावर जोर देणे आवश्यक आहे की ह्या गोष्टी देवाच्या घरासंबंधी असलेल्या नमुन्याविरुद्ध आहेत. देवाने विवाहाची रचना कायमस्वरूपी केली आहे, ते असे की, पुरुष स्त्रीसोबत जोडल्या जाईल. जोपर्यंत तो जिवंत राहील. येशू ख्रिस्ताने ह्या मुद्द्यावर विधान करताना म्हटले की, "ह्यामुळे ती पुढे दोन नव्हे तर एकदेह अशी आहेत म्हणून देवाने जे जोडले आहे ते माणसाने तोडू नये"(मत्तय१९:६). जेव्हा अनेक विवाह सुटपत्रामध्ये नष्ट होत आहेत तेव्हा हा धडा आम्हाला अत्यंत कळकळीने शिकणे गरजेचे आहे. शेवटी विवाह हा अशांसाठी आहे की जे परिपक्व आहेत आणि मातापित्याला सोडून स्वत:चे घर तयार करण्यास लायक आहेत. अनेक विवाह अपयशी ठरतात. कारण त्यातील एक किंवा दोघेही जोडीदार एकमेकांबाबत इतके अपरिपक्व आणि स्वार्थी असतात की ते एकदेह (एक व्यक्ती) प्रत्येक दृष्टीने वचनाप्रमाणे बनू शकत नाहीत. चला आपण सर्व आपले गृह ख्रिस्ती गृह बनण्यासाठी विवाहासंबंधी असलेला देवाचा नमुन्याला मान्यता देण्यास प्रयत्नाची पराकाष्ठा करूया.

ooo

> उत्पत्ती २:२४ मध्ये म्हटले, "यास्तव पुरुष आपल्या आईबापास सोडून आपल्या स्त्रीशी जडून राहील; ती दोघे एकदेह होतील."

SATHYA VAZHI

Speakers : **P.R. Swamy (Evangelist)**
Radio Program : Sunday to Friday 5.30 p.m.
Srilanka All Asia Service
Magazine : Sathiyathin Kural (TVOTI-Tamil)
Programs : Bible School &
Bible correspondence- courses

For more information write to
"Sathya Vazhi", Post Box 8405, Bengaluru - 560 084
Phone : 080-25463507 Cell : 09844070763
E-mail : prsdoug@botmail.com

GRACIOUS WORD

Speakers : **P.C. Philemon Rajah**
T.V. Program : Tamilian T.V.
Sunday 6.45 a.m. & Friday 6.00 a.m.
Magazine : Kirubaiyulla Varthai (Monthly Tamil)
The Voice of Truth Intl. (English Qtly.)
Bible Corres. Course : Sunday Basic and Advanced Bible
Courses from your home by Post
(Tamil & English)
J.C. School of Evangelism : Training faithful men and women for
Evangelism @ their place

Online Bible Course@ :www.graciousword.org.(Tamil & English)
Blind People mininstry : -The Voice of Truth International
(Braille Edition) Tamil & English
-Free Audio New Testament Cassette
(Tamil, English, Hindi, Telugu, Malayalam, Gujarathi)
-Free Braille Bible Lessons (Tamil)

For more information write to
Philemon Rajah, Post Box 15, Arasaradi, Madurai- 625 016.
Cell : 92 4421 4421, 92 4420 4420, 92 4431 4431
E-mail : obey2jesus@gmail.com Visit : www.graciousword.org

आम्ही तुम्हाला विभिन्न भाषांतील सुवार्ता घोषणेच्या प्रयत्नामध्ये लांकांकित व्हावे ह्यासाठी उत्तेजन देत आहोत.

T.V./ Radio Program/ Magazine / Bible Courses

TELUGU

Speakers : **Joshua & Ricky Gootam**
T.V. Program : **"Satyavani"**
Subhavartha Channel
Sunday 6.00 p.m. & Monday 6.00 a.m.
Vissa Channel Wednesday 7.00 a.m.
Rakshana Channel
Wednesday 6.30 p.m. Friday 6.30 pm.

For more information & Bible course write to
Post Box 80, Kakinada, Andhrapradesh-533001.
Phone : 08842363722 E-mail : jgootam@yahoo.com

HINDI

T.V. Program : Shubh Sandesh Hindi Channel
Every Tuesday 7.00 pm to 7.30 pm
Speakers : **Sunny/ Francis/ Vinay David**
Magazine : **English Bible Teacher - Sunny David**
E-mail : sunny_davidin@yahoo.co.in
Cell : 09810896789
Hindi Bible Teacher - Francis David,
Email : davidfrancis53@rediffmail.com
Cell : 099119169321
Bible Courses : **Hindi & English - Vinay David**
Emai: vinay_david2002@yahoo.co.in
Cell : 09911719517
Church meets at: C.R. Park, 1st block, Near Market
No. 4, New Delhi - 110019
Sunday Worship: 11.00 a.m.

For more information write to :
Church of Christ, Post Box 3815, New Delhi - 110049

MALAYALAM

Speakers : **P.K. Varghese**
T.V. Program : Jaihind Channel
Every Saturday 6 a.m. to 6.30 a.m.
Magazines : Bible Truth - Monthly
& Truth for Today (Bi-monthly)

For more information & Bible course write to
Church of Christ, Tampuranmukky, Trivandrum- 695 035.
Phone : 0471 - 2303378, Cell : 9447035465

TAMIL

THIRUMARAI AASAN

Speakers : **Rajanayagam**
T.V. Program : Tamilan T.V.-Sunday 10.00 p.m.
Monday 7 a.m. & Saturday 7.15 a.m.
Magazine : Thirumarai Aasan (Monthly)
Tamil Qtrly Magazine : "Sathiyathin Kural"

Advanced Bible Correspondence Course Available in Tamil

For more information write to
Church of Christ, Post Box 27, Dharapuram Road,
Kangeyam - 638701 Cell : 9842730382

THE WORD OF CHRIST

Speakers : **B. Arjunan**
T.V. Program : Tamilan T.V.-Monday 6 a.m. &
Saturday 6.15 -6.30 p.m.
Magazine : The word of Christ (Monthly)
Radio Program : SW25 & 41m (Saturday 5.30 to 5.45 p.m.)
Srilanka All Asia Service

For more information write to
The Word of Christ, Post Box 5, Batlagundu - 624206.
Dindigul Dist. Cell : 9443558041

व्हाईस ऑफ ट्रुथ
इंटरनॅशनल
फॉर्म

- मी व्हाईस ऑफ ट्रुथ (मराठी) माझ्यासाठी मागवू इच्छितो / इच्छिते. मी चार अंकासाठी वर्गणी रू. १००/- चेक / मनीऑर्डरने पाठवित आहे. माझा पत्ता खाली दिला आहे.
- मी व्हाईस ऑफ ट्रुथ (मराठी) माझा मित्र .... ह्याच्यासाठी मागवू इच्छितो / इच्छिते. मी चार अंकासाठी वर्गणी रू. १००/- चेक / मनीऑर्डरने पाठवित आहे. माझा पत्ता खाली दिला आहे.
- मी २५ प्रतींची वर्गणी रू. ५०० पाठवित आहे. ह्याप्रकारे पूर्ण मंडळीच्या लोकांसाठी ह्या प्रती मागवून तुम्ही प्रचार करण्यासाठी मदत करून आशीर्वाद प्राप्त करू शकता.

कृपा करून ह्या फॉर्मला भरून चेक सोबत एका पाकीटामध्ये टाकून किंवा मनीऑर्डर सोबत खाली दिलेल्या पत्त्यावर पाठवून द्यावे. चेक/मनीऑर्डर खाली दिलेल्या नावाने पाठवावे.

Amul Dayanand Bansod
F/5 Siyon Nagar, Near D.K.M.M. College, Lani Road,
Pahadsingpura, Aurangabad - 431 001 (M.S.) India

Name ....

Add ....

....

City .... State .... Pin ....

सत्याच्या वचनाला चांगल्या रितीने कामात आणणे

२ तिमथ्य २:१५

जुना करार आश्वासने दिली गेली (उत्पत्ती ३:१५; १२:३)	नवीन करार आश्वासने पूर्ण झालीत
१. राज्य स्थापित होते (दानियल २:४४)	मार्क ९:१, प्रे.कृ. १:८; २:१–४; लूक २२:२९,३०;१ करिंथ ११:२३
२. परमेश्वराचे मंदिर स्थापण्यात येईल	इब्रि १०:१२ १ तिमथ्य ३:१५
“शेवटच्या दिवसांत असे होईल” यरुशलेमपासून आरंभ होऊन सर्व राष्ट्रातील लोक येतील.	प्रे.कृ. २:१६,१७, इब्रि १:१,२ लूक २४:४६,४७; प्रे.कृ. १:४–८ प्रे.कृ. २:९; रोम १:१६
३. ख्रिस्त राजा होईल (यिर्मया २३:५,६)	मत्तय २८:१८; प्रे.कृ. २:२९–३३
४. नवीन करारात बांधले जाणे (यिर्मया ३१:३१)	मत्तय १६:१८,१९; प्रे.कृ. २:३६–३८, इब्रि९:१५–१७
५. पवित्र आत्म्याचा मनुष्यमात्रावर वर्षाव होतो (योएल २:२८)	प्रे.कृ. २:१६–२१

मंडळीसंबंधी केलेली सर्व आश्वासाने प्रेषितांची कृत्ये २ मध्ये पूर्ण झाली आहेत जो की एकच दिवस म्हणजेच ‘पॅटेकॉस्टच्या’ दिवसाविषयीचे वर्णन केले आहे.

प्रेषितांची कृत्ये दुसऱ्या अध्यायाचे पहिले प्रत्येक वचनात राज्याच्या भविष्यात होण्याची गोष्ट केली आहे. (यशया २:२–४; दानि २:४४; मिखा ४:१,२; मत्तय ३:१,२; ६:९,१०; १६:१८; मार्क ९:१)	प्रेषितांची कृत्ये २ नंतर प्रत्येक वचनामध्ये राज्याचे अस्तित्वामध्ये असल्याबाबत गोष्ट केली आहे. (प्रे.कृ. २:४७; कलस्सै १:१३,१४)